

KOMMUNISTISK POLITIK

Første demonstration i København mod NATOs nye krig 26. marts 2011

STOP KRIGEN I LIBYEN - STØT OPRØRET I DANMARK

Nr. 7
15. årg.

2011

1. april

-

15. april

Støttepris 20 kr.

TEMA: NATOs krig mod Libyen

Støt oprøret i Danmark s. 2 • Forbandede radioaktivitet s. 3 •
APK/IKMLPO om Libyen s. 4 • Liste Ø: Den hvide mands byrde s. 6 •
Arbejdere mod europagt s. 8 • Europagt til folkeafstemning! s. 9 •
Fagtop for OK-kapitulation s. 10 • "Bliv ved med det" s. 11 •
Krigsmodstanden på gaden s. 12 • Kæmpeprotest i London s. 14 •
Ny frihedsflotille til Gaza s. 15 • Krigsgalt folketing s. 16 •
FN og krigen s. 17 • Libyen-krig fordømmes verden over s. 18 •
Rejsebrev fra Goa s. 20 • Debat s. 21 • DU i Libyen s. 24

Støt oprøret i Danmark

KOMMUNISTISK POLITIK

Den rådne og rådende imperialismens kriser er i voldsomme globalt i denne tid, og folkene går på gaden i gigantiske massedemonstrationer. Kriserne eksploderer, bogstavelig talt: Miljø- og klimakrisen rullede sig ud med jordskælvet, der fik det japanske atomkraftværk Fukushima til at nedsmelte ukontrollabelt. Der er nu fundet plutonium fra en nedsmeltet reaktorkerne. Bomber med forarmet uran med uberegnelige, men ødelæggende langtidsvirkninger er regnet ned over Libyen i den nye krig, som en lille håndfuld imperialistmagter har indledt i strid med folkeretten.

Den økonomiske verdenskrise, der væltede over på folkene af kapitalisternes nyliberale politik med tårnhøj arbejdsløshed og enorme prisstigninger på fødevarer, eksploderede i 2008 og er fortsat siden. Sammen med den brutale undertrykkelse fra de royale eller militære diktaturer, der blev og bliver holdt oppe af de vestlige imperialistmagter, er denne krise baggrunden for de folkelige opstande i de arabiske lande og Mellemøsten. Fra nogle enkelte lande i starten, Tunesien og så Ægypten, har den udvidet sig til at omfatte hele regionen, hvor imperialistmagterne føler deres interesser truet, og sætter ind med alle midler, krig indbefattet, for at forhindre den revolutionære situation i at falde ud til folkenes fordel.

De enkelte kriser griber ind i hinanden, skærper de andre og accelererer dem. Deres udbrud tydeliggør, at kapitalismens almene krise fortsat eksisterer, som en systemkrise, der først vil blive løst med kapitalismens og imperialismens undergang.

Stadige kriser og krige, skærpet undertrykkelse og udbytning: Imperialismen betyder reaktion over hele linjen, som Lenin understregede. I de krigsførende imperialistiske lande – fra USA til EU, med Danmark som en lille aggressiv brik i spillet – bliver krisen ledsaget af krig og et hidtil uset nyliberalt angreb på arbejderklassen og dens tilkæmpede rettigheder, med angrebene på den offentlige sektor og de offentligt ansatte som spydspids.

Det er hvad man nu ser i USA under Barack Obama, hvor delstaten Wisconsin er gået i spidsen for at fratage fagforeningerne forhandlingsretten, og dermed åbne for et generalangreb på løn og pensioner. Det er hurtigt blevet fulgt op i

andre stater. Og i EU gennemføres brutale nyliberale nedskæringer overalt i den offentlige sektor, med massive fyringer, lønnedgang og beskæring af pensionerne som faste punkter. Det er nu fulgt op med at beslutte en ny traktat, som ikke kaldes en traktat, men vil have samme gyldighed som traktaterne: Europagten, som også den danske regering og den socialdemokratiske opposition har tilsluttet sig. Den vil presse de offentligt ansattes lønninger, harmonisere pensionsalderen opad osv.

Det hele foregår i lyntempo: de økonomiske kriser rykker frem med tsunami-styrke, krigene er en realitet *over night*, betydningsfulde traktater besluttet uden nogen som helst diskussion i de berørte befolkninger, endsige folkeafstemninger. Hvor er demokratiet henne? vil nogen spørge. Lenin svarede: Imperialisme betyder politisk reaktion, over hele linjen. Det borgerlige demokrati er yderst begrænset; og det kan til enhver tid suspenderes af den herskende klasse.

Arbejderne – ungdommen – folkene vil ikke finde sig i den rådende tilstand og ikke acceptere de konstante nyliberale angreb og forværringer af deres kår. Derfor sætter masseprotesterne nye rekorder. I Tyskland gennemførtes for en uge siden de største protester nogensinde for at stoppe og afvikle atomkraften. I London demonstrerede en halv million mod de nyliberale angreb på den offentlige sektor. I USA er en ny kæmpende arbejderbevægelse ved at manifestere sig. I Bruxelles og andre hovedstæder protesteres der med fagforeninger som arrangører mod Europagten. En fornyet antikrigsbevægelse er dukket op over hele verden, og ikke mindst i de krigsførende og krigsramte lande, med overfaldet på Libyen.

Revolutionære situationer udvikler sig. Og klassekampen skærpes til et i årtier uset niveau på globalt plan.

På den første demonstration mod Libyen-krigen og den danske krigsdeltagelse i København den 26. marts havde nogen taget et skilt med, hvor der stod 'STOP KRIGEN I LIBYEN – STØT OPRØRET I DANMARK'.

Det er den rigtige vej rundt.

Redaktionen 29. marts 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 375 kr.
År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner
1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 08.04.11

Forbandede menneskeskabte radioaktivitet

Længe, længe efter det er lukket, og formentlig revet ned, vil det danske atomanlæg Risø gå igen. De 'uskadelige' atomfor-søg har efterladt sig en enorm mængde radioaktivt affald. Det meste betegnes som 'lavradioaktivt', men der er også 500 m² 'mellemradioaktivt' overskud. Heri indgår 233kg bestrålede brændselsstave, som betegnes som 'problematiske', i denne sammenhæng et andet ord for dødsensfarlige. Nu vil regeringen lave en atomlosseplads (betegnet som atom-affaldsdepot), hvor brændselsstavene og det øvrige affald kan kules ned til 30 meter under jorden, i 300 år.

Hvorfor man lige har fundet på en grænse ved 300 år, skal ikke kunne siges. Nedbrydningstiden for de farlige stave er meget længere.

22 steder siges at være egnede til at huse atomlossepladsen. 5-6 skal være særligt egnede. Det er De Nationale Geologiske Undersøgelser for Danmark og Grønland (GEUS), der har fundet frem til stederne. Det skal ikke undre, om det forslås, at eksportere det danske atomproblem nordpå!

Efter Tremileøen, Tjernobyl og Fukushima står det klart, at atomkraft ikke er sikker. Stråling fra atomproduktionen kan ikke deles i 'uskadelig' og 'skadelig'. Og selv de mest avancerede sikkerhedssystemer kan svigte, hvis uheldet er ude. Og det er det med jævne mellemrum.

Der findes ikke sikre strålingsgrænser. Der findes ingen sikre atomvåben, ikke engang hvis de ikke bliver brugt. Der findes ingen sikre A-kraftværker. Og der findes ingen sikre atomlossepladser. Atommagt nr. 1 USA er også det mest radioaktivt forurenede land i verden. Der findes 1623 lossepladser, mange af dem lækker radioaktivitet og har gjort det i årtier. Colombia-floden er stærkt forurenet. En del ligger i områder med høj risiko for jordskælv. Nedbrydningstiden for mange radioaktive stoffer er tusinder af år. Plutonium-239, som nu slipper ud af det løbske japanske kraftværk, har en halveringstid på 24.000 år. Uranium-235's halve-

ringstid er 700 millioner år.

Det er 65 år siden, atombomberne blev kastet over Hiroshima og Nagasaki. Ofrene og efterkommere af ofrene overvåges stadig. Misdannelser af fostre, aborter og kræfttrisikoen er fortsat høj. Radioaktiviteten bliver i systemet og virker videre i generationer.

Den 25. april var det 25 år siden Tjernobyl smeltede ned. Den største civile atomulykke nogensinde, som måske er ved at blive overgået af Fukushima. Millioner af mennesker er fortsat ramt og truede. Sterilitetstallene er voksende. A-kraft er et potentielt masseudryddelsesvåben.

KOMMENTAR

Hvad slutresultatet for Fukushima-katastrofen bliver, vides endnu ikke. Værket er stadig løbsk, og den værste mulige katastrofe er endnu ikke indtruffet. A-kraft-tilhængerne bruger det som argument for, at det er en sikker energiform! Civilingeniør Peter Schoubye fra atomlobbyorganisationen Reel Energi Oplysning siger, at *'Et Tjernobyl hvert tiende år er stadig bedre end olie- og kulkraft'*. Ja, og død ved kvælning er at foretrække for død ved drukning ...

Det kan uden videre konstateres, at skaderne som følge af den japanske katastrofe - på mennesker, dyr, afgrøder og natur - bliver enorme. Plutonium er sluppet ud, og forhøjet radioaktivitet er ikke bare målt i Japan, men også nået til USA. Det forsvinder ikke, men vil virke på lang sigt.

Atomkraften er farlig for menneskeheden og må afvikles. Aldrig har modstanden været større, og aldrig har teknikken til at udvikle alternativ og vedvarende energi været nemmere for hånden eller billigere. Alligevel satses stort på A-kraft, ikke bare i USA og EU (som bevæger sig forsigtigt lige nu), men også i energihungrende nationer som Kina, Indien og Rusland.

Atomvåben af enhver art er forbryderiske. Siden de blev udviklet under 2. verdenskrig og brugt over Japan har man forsøgt at få dem forbudt. Det er ikke sket.

Så vidt vides er der ikke blevet brugt egentlige atomvåben i krig siden 1946.

Men det radioaktive affaldsprodukt DU (forarmet uran) bliver brugt i en meget stor del af produktionen af bomber, missiler og spræghoveder, som igen bliver brugt af de imperialistiske lande i deres krige - mod Irak i den første Golfkrig, mod Serbien, i Afghanistan, igen i Irak og nu i Libyen. I Irak er hele befolkningen blevet forgiftet af DU. Antallet af aborter, misdannelser, kræft og andre sygdomme forårsaget af den udbredte brug af DU fra det amerikanske militær er voksende.

Byen Falluja blev i 2004 udsat for en uhyrlig krigsforbrydelse, da amerikanske tropper anvendte DU og hvid fosfor under et angreb på den aktive modstandsbevægelse. Da amerikansk og andet militær ikke har for vane at oplyse hvilke stoffer - forbudte eller tilladte - der indgår i deres våbenarsenaler og bomber, er det ekstremt svært at finde frem til nøjagtig hvilket eller hvilke våben, der har forårsaget de dramatiske konsekvenser. Det er en virksom miljøagent, der undergraver befolkningens sundhed, og de fleste er enige om det er DU.

I Falluja er de skadelige følger endnu større end i resten af Irak. 15 pct. af 547 babyer født på et af byens hospitaler havde alvorlige defekter, viser en undersøgelse, 11 pct. blev født inden der var gået 30 uger, og 14 pct. af fostrene blev spontant aborteret. Efter invasionen i Irak er forholdet mellem nyfødte drenge og piger forrykket, der fødes 15 pct. færre drenge.

Atomvåben af enhver art er forbryderiske og må forbydes og tilintetgøres. Både de højradoaktive atombomber og de DU-forstærkede sprængemner. De katastrofer, som er påført de ramte befolkninger i de ulovlige krige må belyses og afhjælpes. Det militære hemmelighedskræmmeri knækkes ...

Er det alt sammen ønsketænkning og illusioner, så længe store politiske og økonomiske interesser i krig og krigsproduktion er på spil? Når imperialistiske regeringer, krigsmonopoler og militarister bestemmer spillet og spillereglerne? Desværre ja!

Stop krigen mod Libyen! Ingen udenlandsk indblanding!

På 8-års dagen for folketingets accept af krigsforbryderen Anders Fogh Rasmussens plan for dansk deltagelse i den ulovlige krig mod Irak har det med tilslutning fra samtlige partier besluttet, at Danmark skal gå i krig mod Libyen.

Ligesom den demagogiske amerikanske præsident Barack Obama fortsætter George W. Bushs krige og besættelser af Irak og Afghanistan, fortsætter Lars Løkke-regeringen forgængerens forbryderiske "aktivistiske" udenrigs- og krigspolitik.

Påskuddet for Irak-krigen var den store løgn om masseødelæggelsesvåben. I Libyen kaldes USA's, UK's, Frankrigs, Spaniens, Italiens og Danmarks krig 'humanitær'. Der er reelt tale om indblanding i og støtte til den ene part i en borgerkrig, i krænkelse af international ret.

De arabiske folkerevolutioner i Nordafrika og Mellemøsten mod diktatorer og enevældige konger, som er i lommen på USA og Vesten, udgør en trussel

mod deres olieinteresser og strategiske overherredømme. Derfor er den vestlige indblanding intens, og det omfatter krig og militær intervention.

I Bahrain har USA og NATO bag kulisserne støttet Saudi-Arabiens invasion og blodige massakre på ubevæbnede demonstranter for demokratiske reformer. I Libyen anerkendes, støttes og væbnes en selvbestaltet regering af tidligere ministre og generaler fra Gadaffi-regimet, som har opkastet sig til ledelse af den demokratiske opstand og vil føre den i en for den vestlige imperialisme gunstig retning.

"Demokrati" efter den amerikanske opskrift fra Afghanistan og Irak har intet med ægte demokrati og folkenes selvbestemmelsesret at gøre.

FN's sikkerhedsråd har givet grønt lys for en militæraktion, der går videre end en flyforbudszone. Den tillader en krig med alle midler, med undtagelse af indsættelse af landtropper. Skulle det vise sig 'nødvendigt' med regulære besættelsestropper, har praksis i 'den ny verdensorden' vist, at det også vil ske. Der

kan blive tale ikke bare om bombardementer af fly- og militæranlæg, men også af Gadaffis tropper, og en mulig senere invasion.

Det ser ikke ud til, at den militære aktion formelt vil foregå i NATO's navn, selvom den i realiteten styres af USA og NATO, men at der endnu engang pga. indre modsætninger bliver tale om en 'koalition af villige' som i Irak.

En lang række lande, indbefattet arabiske, afrikanske, asiatiske og latinsamerikanske, er modstandere af krigen. Men hele det officielle Danmark er mere end villig til at deltage i dette angreb på Libyen og de arabiske demokratiske, sociale og antiimperialistiske folkerevolutioner, som USA og de gamle europæiske kolonimagter i Nordafrika og Mellemøsten vil bringe under deres kontrol.

Den danske parlamentariske 'opposition' af Socialdemokraterne og SF har vist sig at være lige så forhippede på at gå i krig som VKO-regeringen. De var tilmed indstillet på at føre krig uden et

Nej til den imperialistiske intervention i Libyen Solidaritet med folket

Den reaktionære koalition af imperialistiske kræfter, som militært angriber Libyen, under påskud af at forsvare civilbefolkningen og i ly af en resolution fra FN's sikkerhedsråd, gennemfører endnu en aggression mod folkene. Nu mod Libyen, i går på Balkan, i Irak og Afghanistan, som brutalt blev angrebet under samme falske påskud.

Koalitionen af Frankrig, UK og USA, med de reaktionære regeringer i Italien, Spanien, Danmark som aktive medvirkende (og med Ruslands og Kinas passive medvirken, eftersom begge lande ved IKKE at bruge deres vetoet hyklerisk gav deres tilladelse til aggressionen), denne reaktion har med sine handlinger bevist sin sande natur. Dens formål er ikke at sikre civilbefolkningens

sikkerhed, men derimod olien og Libyens strategiske placering og at true de arabiske folks oprør og revolutionære kampe.

Ved at blåstemple aggressionen mod Libyen, som baserer sig på FN-resolutionen, gør imperialismen det endnu en gang klart, at det ikke gør nogen forskel, om FN-resolutionerne er retfærdige eller ej; det afgørende er deres interesser, som demonstreres af den kendsgerning, at de altid har vetoet de talrige resolutioner til fordel for det palæstinensiske folk og Vestsaharas folk.

De oprørere, som bekæmper Muammar Gadaffis reaktionære regering, vil hurtigt finde ud af, at der ikke er tale om deres 'beskyttere', men at det er grusomme udplyndrere og udbyttere, som vil erstatte Gadaffi med en anden brik i imperialismens tjeneste, hvis det lykkes dem at vælte ham. Man må huske, at

medlemmerne af koalitionen og andre imperialistiske og kapitalistiske lande tidligere har friet til Gadaffi, som de også gjorde med deres statholder Ben Ali i Tunesien og den ikke mindre reaktionære Hosni Mubarak (medlem af Den Socialistiske Internationale!) i Ægypten, som begge blev væltet af folkelige opstande.

De opstande, som ryster Maghreb og den nære orient (Marokko, Yemen, Bahrain, Syrien, måske Algeriet), bringer imperialistmagternes strategiske interesser i fare. Dette fører til en skærpelse af deres indbyrdes modsætninger, som med aggressionen mod Libyen, mellem den franske imperialisme med den ærkereaktionære Sarkozy i spidsen og den tyske imperialisme med den ligeledes reaktionære Merkel.

De dybe rystelser i denne del af verden, som folkene bevirker med opstandene mod autoritære og diktatoriske

FN-mandat.

Enhedslisten har med sin tilslutning til krigen definitivt forladt antikrigsbevægelsen og modstanden mod imperialismen og er parat til at indgå som ansvarligt krigsparti til støtte for en S/SF-regering.

Der er behov for genopbygning af en stærk dansk og international antikrigsbevægelse mod USA's, NATO's og de gamle europæiske kolonimagters ulovlige krige og besættelser.

Arbejderpartiet Kommunisterne understreger endnu engang her sin støtte til de arabiske folkerevolutioner, også mod Gadaffi-regimet, mod alle militærdiktaturer og reaktionære kongedømmer.

*Nej til oliekrig og bomber mod Libyen!
Nej til dansk krigsdeltagelse!*

*Saudi-Arabien ud af Bahrain!
Ingen udenlandsk indblanding i de
arabiske folks opstande!*

*Stop krig og besættelse af Irak og
Afghanistan!
Alle danske tropper ud NU!*

19. marts 2011

Arbejderpartiet Kommunisterne

regimer og mod de store sociale uretfærdigheder, får imperialistmagternes og deres allieredes positioner til at skælve.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer fordømmer kraftigt den brutale aggression mod Libyen. Vi støtter dets folks kamp mod den reaktionære Gadaffi-regering for at opnå demokrati, frihed og sikre sin værdighed. Vi fordømmer også de dobbelte standarder, som FN anvender, og det bedrag og hykleri, som alle lande med formodet demokratiske regeringer udviser, der i nogle tilfælde støtter aggression og i andre forbliver tavse.

Vi appellerer om med alle midler at vise solidaritet med det libyske folk og andre folk i kamp.

Marts 2011

IKMLPO's Koordinationskomité

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

Fører Danmark korstog? Svaret er ja!

Af Gerd Berlev

*Tale for Stop Terrorkrigen
ved den amerikanske
ambassade ved
demonstrationen 26. marts
2011, arrangeret af
initiativet 'Stop krigen mod
Libyen'*

Aldrig har forhåbningerne til en amerikansk præsident været så store her uden for USA, som da Barack Obama kom til efter otte syge år med George Bush.

Obama stod for store ting, forandring, fred: *Yes We can!* Han fik Nobelprisen for det.

Men alt blev ved det gamle. Der kom ingen fred, ingen forandringer. Krigene i Afghanistan og Irak fortsatte, nu er de på tiende og ottende år. Selv Guantanamo består.

Afghanistan-krigen er gået over grænsen og foregår nu også i Pakistan. Og forleden kom endnu en blodig aggression til: krigen mod Libyen.

Obama snakker godt for sin sag, men hvad sker der: De amerikanske krigsudgifter er større end nogensinde. Halvdelen af skatterne går til krig og militær, fattigdommen spreder sig, ud over landet, og man fratager offentligt ansatte og arbejdere deres forhandlingsret.

Obama prøver fejlt at skjule, at det er USA, som står i spidsen for bombardementerne af Libyen. Da krigen startede, sørgede han for at være i Brasilien. Derfor var det Frankrig, der indledte bombardementerne. Hadet til det krigsriske USA i de arabiske lande er stort, så derfor skal den amerikanske rolle

nedtones.

Men det er USA og den gamle koalition af krigsvillige, som Storbritannien, Frankrig, Spanien, Italien, og også – til vores skam – Danmark, der er i gang igen. Koalitionen af imperialister og gamle kolonimagter.

Det er den koalition, der har sat dagsordenen for stadige krige lige siden Murens fald. NATO spiller en nøglerolle som det vigtigste krigsinstrument. Nu føres Libyen-krigen, ligesom Afghanistan krigen i NATO's navn – og med en gammelkendt dansk krigsforbryder med blod på hænderne på førersædet.

Krigene har samme formål: kontrol over mellemøstlig og arabisk olie og strategiske stormagtsinteresser. Nogle er ført med mandat fra FN's sikkerhedsråd, nogle uden.

Aggressionen mod Libyen blev skjult og fremstillet som en nærmest defensiv foranstaltning. Som et fly-forbud, der skulle beskytte den libyske civilbefolkning mod en diktator og slagter. En humanitær intervention, blev der sagt.

Men det er en løgn og et påskud for krig, ligesom de irakiske masseødelæggelsesvåben var det.

Ofrene for koalitionen krige i Afghanistan og Irak – også civile ofre, kvinder og børn – er rigtig mange; de døde kan tælles i hundredtusinder, måske mere. Det kommer også til at ramme den libyske civilbefolkning.

Krigen mod Libyen støttes hverken af de arabiske folk eller af folkene over resten af verden. Kun de mest reaktionære arabiske regimer, som det saudiarabiske kongedømme, ville have den krig. Saudi-Arabien invaderede selv Bahrain for at knuse den folkelige opstand dér.

Netop det er et andet formål med krigen mod Libyen: at inddæmme den libyske eller de arabiske folkeopstande og bringe dem under kontrol.

Hvis Gaddafi-regimet væltes af krigskoalitionen, vil Vesten sikre sig en lydregering med Libyens Nationale Råd. Det bliver en ny Karzai, en ny Maliki. Eller Vesten vil opdele landet, med en marionetregering i den ene del.

I begge tilfælde vil det være et forræderi mod det libyske folks ønske om ægte demokrati og et bedre samfund.

De arabiske revolutioner må sejre ved deres egen kraft! Imperialismens og de gamle kolonimagters indblanding betyder kapring og afsporing.

Umiddelbart før krigen var Foghs afløser, Løkke, på besøg hos Obama for at få sine instruktioner, og han er klar til at fortsætte Foghs "aktivistiske udenrigspolitik" i forreste frontlinje.

Fører Danmark korstog? Svaret er ja!

Samtlige folketingspartier stemte for krig.

SF og Enhedslisten sluttede sig til krigspartierne. Efter to årtiers imperialistiske krige har de stadigvæk intet fattet. Og hvis de har, så foretrækker de magten og forbrydelsen.

Vi må kræve, at

- krigen i Libyen straks bringes til ophør!

- den internationale indblanding stoppes!

- alle de krigsførende lande trækker sig ud!

I Danmark og i verden, og ikke mindst i de krigsførende lande, må der opbygges en ny og slagkraftig bevægelse mod de ulovlige og forbryderiske krige.

Protesten her i dag er en start!

Enhedslisten og den hvide mands byrde

Enhedslistens sidste og endegyldige skridt ind blandt imperialismens ansvarlige partier har genklang af Kiplings digt 'Hvid mands byrde'

Take up the White Man's burden

The savage wars of peace

Rudyard Kipling 1899

Den lange nat, krigens nat, sænkede sig den 19. marts over endnu et uciviliseret land, befolket 'halvt af djævl, halvt af børn', med Kiplings jargon. De danske medier og "det danske folkestyre" står stålfast skulder ved skulder bag militarismens nye triumf under krigsråbet: *Bomb Libyen for at forsvare civile mod blodbad!*

Imperialismens rådende træk fornægter sig ikke. Måske derfor er der sænket et selv for krige usædvanligt mørkt tussmørke omkring de virkelige begivenheder, der kunne afdække de sande interesser bag krigen mod Libyen. Iøjnefaldende er det at se, hvordan det er lykkedes at starte en krig på en argumentation, der ikke underbygges med fakta. End ikke skyggen af en officiel rapport har været fremvist i krigsanstifternes officielle debat om krigen.

Den manglende information og det store hastværk burde være nok til at vække mistanke.

Samme metode er brugt i stort set alle andre af imperialismens overfald på andre lande i århundreder.

Altså intet nyt, kun er formidling af propaganda – gennem årene udvidet fra aviser, tv og radio til internet og mobiltelefoner. Opskriften og virkemidlerne er de samme, og det er samme selvforståelse som i århundreder: Uskyldige ofre for barbarismen skal reddes af "os", de civiliserede lande.

Aggressorernes beslutsomhed og hurtighed slog selv den frie udveksling af information på internettets åbne medier, der knap nåede at orientere sig, før krigen allerede var startet.

Løgn over løgn

I de officielle bulletiner er der gjort et stort arbejde ud af at beskrive Libyens hær som lejesoldater og snigskytter, og ledelsen som vanvittig, selvom ikke en eneste uafhængig kilde har kunnet bekræfte disse informationer.

Formålet er naturligvis at demonisere fjenden. Men skulle stormagternes bombning af soldater være retfærdiggjort alene af den grund, at de pågældendes nationalitet og race ikke er den rigtige, eller at deres motiver skyldes mangel på arbejde? I så fald må det jo indskydes, at det meste af vestens militære styrke baserer sig på private sikkerhedsfirmaer, også hos det danske militær.

Det må også nævnes, at motiverne, der driver den enkelte soldat, jo ikke er en legitim undskyldning for bombe. Det kan højst bruges i vurdering af de konkrete styrkeforhold, herunder kampmoral.

Enkelte gange har de bevæbnede bander, der kæmper for 'oprørerne' – det vil sige kupmagerne under den tidligere konges flag og under ly af stormagters bombeterror – forsøgt at fremvise en sådan lejesoldat i levende live for den tililende verdenspresse. Det har vist sig at være rent fup (jævnfør en reportage i Information fredag den 25. marts).

Kendsgerninger har dog ikke lagt den historie død. Tværtimod konstaterede en DR-journalist, der traver i hælene på bomberegneren, dagen efter ved selvsyn, at hudfarven på døde regeringssoldater nærmere var afrikansk, end hvad der måtte forventes hos en ægte indfødt borger fra Libyen. Endnu et vægtigt indicium var, at de penge, den døde soldat havde i lommerne, var udenlandske. Hvordan denne information kom for dagen, fremgik ikke af indslaget.

Samme indslag havde den absurde overskrift, at 'Oprørerne indtager Ajdabiya'. Sandheden er, at det var stormagternes krigskoalition, der bombede regeringsstyrkerne, og ikke kupmagerne. De bevæbnede bander på jorden bruges som legitimering, men er ret

beset nærmest statister.

Og alt dette er bare eksempler på krigspropaganda, der som altid er løgn over løgn, i et tempo, der er umuligt at følge med i.

Total parlamentarisk enighed

Hvem der er med på imperialismen rækkespil, skifter en smule fra krig til krig. Denne gang er stort set hele pibetøjet af store danske medier med på vognen, sammen med deres forskellige ejere og samarbejdspartnere blandt de store internationale nyhedsmonopoler. Også arabiske kanaler som Al Jazeera holder mikrofoner for imperialismen i denne krig. Regering og opposition i de fleste krigsførende lande står sammen om krigen, sammen med nogle, der kalder sig selv venstrefløj.

Og alle medlemmer af folketinget – *Alle!* – bakker op. De forskellige partier har hver for sig gennem årene støttet forskellige imperialistiske krige eller kupforsøg. Det gælder også de grupperinger, der i sin tid blev til Enhedslisten. Men det må alligevel konstateres, at der er forskel på at støtte i ord og så gå linen ud og bruge medlemskabet af folketinget til at blåstemple en imperialistisk angrebskrig og dens uundgåelige forbrydelser. Enhedslistens parlamentariske mandat, givet af håbefulde progressive og talrige krigsmodstandere, blev benyttet til at rette et voldsomt slag mod antikrigsbevægelsen, som dermed 'officielt' blev marginaliseret.

Denne gang faldt interesserne sådan ud, at der var total enighed i det danske folketing, og beslutningen kunne tages på mindre end 24 timer, efter at FN's sikkerhedsråd havde givet grønt lys for endnu en ulovlig krig. De seks F16-jagere var i luften over Libyen kun to døgn senere. Fly, mandskab og bomber for milliarder blev sendt i krig, mens beslutningstagerne kunne tage til Bruxelles og vedtage nye krisepareplaner.

Enhedslistens slutspil

Ved at stemme for krigsdeltagelse har den danske reformismes forræderier bestemt nået et nyt historisk lavpunkt, med uforudsigelige konsekvenser for befolkningen i Libyen til følge. Uanset udfaldet af det libyske krigsventyr er vejen banen for en snarlig aggression

NATO's KRIG MOD LIBYEN: MÅLET ER REGIMESKIFTE

Efter en uges uafbrudte luftbombardementer mod Gaddafis militær og masser af civile dræbte fra en 'koalition af villige' er Libyen-krigen officielt blevet NATOs krig. På et 'krigsrådsmøde' i London den 29. november med 35 lande som deltagere sammen med NATOs og FNs generalsekretær fremgik det, at målet for Libyen-krigen ikke at beskytte civile, men et regimeskifte.

USA og NATO støtter og bevæbner den ene side i borgerkrigen.

mod Syrien og Iran – måske igen med Enhedslisten hånd i hånd med de øvrige våbenbrødre og Israel, der i det skjulte, men aktivt støtter aggressionen.

Med Enhedslistens åbne tilslutning til militarismen og imperialismens krige er en vigtig skillelinje mellem opportunistiske holdninger og en progressiv og revolutionær politik blevet trukket op. Det er demonstreret, at partiet ikke er nogen pålidelig allieret eller støtte for de progressive kræfter og bevægelser. Det kan sælge ud af hvad som helst, alt principielt, i halen på S og SF. 'Socialchauvinister', kaldte Lenin denne kategori af partier.

Enhedslistens nye forræderi er ikke tilfældigt. Det er en konsekvens af partiets programmatisk uklarhed og manglende evne til konkret analyse, af dets usikre forståelse af kapitalismen i dag og af imperialismen. Det åbner porten til opportunisme på vid gab, for alskens parlamentariske taktikker og manøvrer. Og det trækker tråde tilbage til partiets start, hvor det betragtede Gorbatsjov og hans glasnost som en politik for 'socialisme', tilmed 'mere socialisme'.

Frank Aaens støtte til den vestlige imperialismes interventioner er ikke væsensforskellig fra hans tidligere støtte til det socialimperialistiske Sovjetunionens krig i Afghanistan.

Der er en udbredt skuffelse og fru-

stration over Enhedslistens tilslutning til imperialismen og militarismen i brede kredse på venstrefløjen. Men hvilken konsekvens skal der drages?

De trotskistiske organisationer i Danmark er medlemmer af Enhedslisten, men erklærer sig nu – noget forsinket – imod Libyen-krigen. Men de kunne ikke drømme om at fordømme liste Ø eller bryde med den. Den giver dem en parlamentarisk platform, og tilmed repræsentation. De vil synge den gamle sang om, at det blot var en fejl, som partiet vil rette, når den indses. Men ændrer liste Ø standpunkt, vil også det være af opportunistiske grunde – presset fra antikrigsbevægelsen, som har gennemskuet imperialismens nye krig.

Krigsdeltagelse og krigsbidrag, EU-tilslutning, privatiseringer osv. bagateliseres konsekvent af en vis del af den danske venstrefløj som uenigheder, der kan undskyldes med gode hensigter og nødvendige kompromiser.

"Opportunismens og socialchauvinismens politiske indhold er ét og det samme: classesamarbejde, forkastelse af proletariats diktatur, forkastelse af revolutionære aktioner, uforbeholden anerkendelse af den borgerlige legalitet, mistillid til proletariats, tillid til bourgeoisie," skrev Lenin i *Opportunismen og 2. internationale sammenbrud*.

Enhedslisten har længe været på vej mod socialdemokratiske positioner. Det er på vej til at overflødiggøre sig selv i praksis.

Et nyt revolutionært alternativ til den parlamentariske kamp må opbygges!

fsk

Arbejdere på gaden imod europagt og krisenedskæringer

30.000 deltog i den europæiske aktionsdag mod Europagten den 24. marts i Bruxelles

Det haster hvis den europæiske arbejderklasse skal forsvare de sidste rester af de sociale landvindinger, der er vundet siden 2. verdenskrig.

Så skarpt blev det formuleret af de mange tusinde, der mødte frem til demonstrationer mod EU's krisenedskæringer. Ikke mindst vedtagelsen af Europagten er et frontalangreb på løn og pensionsvilkår.

Demonstrationerne markerede med sirener kl. 11:55, at der ingen tid er at spilde.

- Sandhedens time er kommet, sagde Luke Cortebecq, formand for CCS og principielt tilhænger af EU, i en tale, der udtrykte en vakkende tiltro til EU's velsignelser for arbejderne.

- For 10 år siden fik vi at vide, at vi skal moderere vores krav. At EU først skal fordøje udvidelsen med landene i Central- og Østeuropa. Vores venner i Polen og Rumænien skulle først have tid til at udvikle økonomien til vest-europæisk standard.

Ti år er gået med stilstand, og tiden er mere end moden til stå sammen om forbedringer af levevilkår og rettigheder. Men nu er diktatet fra EU økonomisk ansvarlighed! De har fremlagt planer, der reelt er et opgør med alt det, vi har kæmpet for, og som vi kalder "den europæiske sociale model."

Flere fagforeningsdelegationer fra Frankrig, Luxembourg, Holland og Rumænien kom for at støtte kampen om at sige nej til EU-kravene om løntilbageholdenhed, ophør af mindstelønninger, besparelser i den offentlige sektor, stigning i pensionsalderen, begrænsning af førtidspensionering og dagpenge.

Demonstrationerne er en del af en serie rullende aktioner i hele Europa. Den 16. marts var omkring 50.000 arbejdere på gaden i Bukarest, og i weekenden var 500.000 på gaden i London.

Europagten er stærkt inspireret af Tyskland og den forhadte Hartz-kommissions arbejdsmarkedsreformer. De har betyde, t at Tyskland har 25% flere fattige i dag end i 2005. Millioner er tvunget til at arbejde på kontrakt (løsarbejde) til så lave lønninger, at der ikke altid er råd til mad og husleje. Det er den fremtid, borgerskabet tilbyder.

Luke Cortebecq spurgte retorisk:

-Er dette den fremtid, vi ønsker for Europa? Er dette hvad vi ønsker? Er vi forpligtet til at acceptere alt dette?

Nej, kære venner, vi kan ikke acceptere det.

Vi får at vide, at vi ikke har noget valg. Det er nødvendigt at sikre en bedre overensstemmelse mellem de forskellige landes økonomier for at redde euroen. Det er nødvendigt for at Europa skal blive konkurrencedygtigt (...)

-Kære venner, lad mig sige, at en anden mulighed eksisterer. Stop den plade, der kører i samme rille, og kun kan gentage, at der ikke er noget alternativ. Et andet Europa er muligt!

Udenfor EU-topmødet i Bruxelles blev demonstranterne mødt af et massivt politi opbud med hævede stave, vandkanoner og peberspray.

Europagten er højrefløjens barn

Europagten er – uanset en vis opblødning – EU-højrefløjens barn, hvor det overordnede sigte stadig er, at hensynet til statsoverskud, erhvervenes profitabilitet og stærk euro har overordnet prioritet i forhold til velfærd og beskæftigelse, skriver økonomeren Henrik Herløv Lund om den netop vedtagne europagt, som Danmark har tilsluttet sig.

Herløv Lund sammenfatter pagtens indhold således:

- Europagten indeholder stadig en række af de samme punkter som det oprindelige fransk-tyske forslag. Således skal der fortsat ske en sikring af, at lønoverenskomster i den offentlige sektor understøtter bestræbelserne vedrørende konkurrenceevnen i den

private sektor – dvs. lavere løn til de offentligt ansatte.

Endvidere skal pagten sikre "En omkostningsudvikling, der er i overensstemmelse med produktiviteten". Det vil sige, at der skal holdes igen med lønnen.

Pagten taler også om "Yderligere åbning af beskyttede sektorer". Det kan kun betyde flere privatiseringer. Og når der tales om at "Tilpasse den faktiske pensionsalder til den forventede levetid" betyder det forringet pension og senere tilbagetrækning for almindelige mennesker.

Og at det enkelte land selv vælger metoden, vil næppe være ensbetydende med, at man kan gøre, hvad man vil, i stik modsætning til pagtens retning.

"Europagt plus" vedtaget på EU-topmøde

Medlemslandenes offentlige budgetter skal fra nu af godkendes af EU. Styringen sker gennem sanktions-love, der nu er vedtaget

Sent på aftenen den 24. marts meddelte EU's præsident, Herman van Rompuy, at "europagt plus" er vedtaget. Pagten, der skiftede navn fra "konkurrencepagt" til "europagt" og nu til "europagt plus", har til formål at binde økonomierne i eurozonen tættere sammen.

Samtidig er en række lande, der ikke er en del af eurozonen, trådt ind i "europagt plus". Det drejer sig om landene Danmark, Polen, Letland, Litauen, Bulgarien og Rumænien, der nu får knyttet deres økonomier endnu tættere sammen med eurolandenes.

"Europagt plus" er et af tre økonomiske elementer fra topmødet, der alle understøtter den samme udvikling:

mere økonomisk styring fjernes fra medlemslandene og overlades til EU. En anden af aftenens store beslutninger er vedtagelsen af de seks love om økonomisk styring, den såkaldte "six-pack". Her får EU kompetence til at gribe ind i medlemsstaternes budgetter for at forhindre "ubalancer". Dermed kan et kvalificeret flertal i Rådet og Kommissionen lave sanktioner over for de lande, der ikke opfylder EU's krav. Samtidig bliver EU's stabilitets- og vækstpagt endnu stærkere, når det kommer til overvågning af landenes budgetter og implementering af EU's 2020-mål.

Det tredje element er indførelsen af den permanente krisemekanisme, der er en ændring af Lissabontraktaten, der nu er godkendt og dermed er klar til ratificering af medlemsstaterne, før den kan træde i kraft. Krisemekanismen vil udvide lånekapaciteten til 500 milliarder euro, hvilket svarer til 3.750 milliarder danske kroner. Lånene kommer dog ikke uden præmisser, og vilkårene for EU-lånene har tidligere medført store protester i de gældsramte EU-lande. Samtidig har proceduren omkring traktatændringen de seneste uger været stærkt omdiskuteret, da der ikke er blevet afholdt folkeafstemninger om traktaten – i stedet er "fast track"-proceduren blevet anvendt.

Kritikere påpeger, at de tre elementer understøtter hinanden i en stærkere styring af medlemslandenes økonomi fra EU og kan betragtes som et skridt i retning af et EU, der laver finanspolitik for medlemsstaterne.

Troels Juel, Folkebevægelsen mod EU

Send europagten til folkeafstemning

På EU's topmøde i Bruxelles har statsminister Lars Løkke Rasmussen meddelt, at Danmark tilslutter sig eurolandenes nye pagt, som Sverige, Storbritannien, Tjekkiet og Ungarn holder sig ude af

- Med den nye europagt sætter EU meget klare retningslinjer for den økonomiske politik med budgetlofter, løntilbageholdenhed, forhøjelse af pensionsalder og udvikling af fælles skattepolitik. Løkkes tilslutning til pagten er et farvel til selvstændig dansk økonomisk politik, hvilket han selv har demonstreret ved at fortælle S og SF, at deres planer ikke følger europagten, udtaler Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Deltagelse i pagten betyder indmeldelse i den euroklub, som vælgerne har sagt nej til ved hele tre folkeafstemnin-

ger. Folkebevægelsen kræver derfor, at folketingsflertallet spørger befolkningen ved en folkeafstemning, om den kan godkende tilslutningen til europagten.

Folketingsflertal bryder euroundtagelsen

Regeringspartierne Venstre og Konservative indgik inden topmødet en politisk aftale med Socialdemokraterne, SF og Det Radikale Venstre om Danmarks tilslutning til europagten. Selvom pagten udtrykkeligt definerer de politiske mål om bl.a. løntilbageholdenhed, højere pensionsalder og en fælles selskabsskat, så mener de fem partier ikke, at det påvirker den danske suverænitet på disse spørgsmål.

- De fem EU-begejstrede partier viser ansvar. Ikke over for den danske befolkning, som i 2000 stemte klart nej til euroklubbens økonomiske politik og styre, men over for magtens korridorer i Bruxelles, konstaterer Søren Søndergaard.

- Når selv den EU-positive professor Marlene Wind kan se, at det gør Danmark til "en del af euroklubben", når S' og SF's svenske søsterpartier konkluderer det stik modsatte, og når europæisk fagbevægelse siger klart nej, er det ufatteligt. Det er i realiteten et klart brud med den euroundtagelse, som der fortsat er solidt flertal for i befolkningen, siger Søren Søndergaard med henvisning til den nye måling, som Danske Bank har offentliggjort.

Folkebevægelsen mod EU

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

OK 2011:

Fagtoppen i storoffensiv for opgivenhed og kapitulation

De offentlige overenskomster er til urafstemning, og fagtoppene og deres talsmænd flokkes om at tryne medlemmerne til et ja til reallønsfald. Der er stor harme på gulvet over de faglige lederes kapitulation

Tre ud af fire delegerede til 3F's repræsentantskabsmøde har anbefalet at stemme ja til de offentlige overenskomster. Kun hver fjerde har anbefalet et nej. Og selvom nej-andelen vil stige, jo længere væk man kommer fra forhandlingerne i fagtoppen, bliver der massivt spredt en stemning af, at det ikke kan nytte at kæmpe eller sige nej.

Cirka 40.000 medlemmer af 3F kan stemme frem til den 11. april. Resultaterne fra afstemningerne i en række fagforeninger med mange offentligt ansatte, som sygeplejersker og lærere, vil foreligge i slutningen af marts.

Dagbladet Arbejderen, der drives af 'Kommunistisk Parti' og satser hårdt på en økonomisk givtig rolle som 'talerør for fagbevægelsen', er gået i spidsen for en 'Det nytter ikke at kæmpe'-kampagne og afviser, at der skal siges fra.

Men fejlt nok lægger 'KP' ansvaret for fagtoppens og egen kapitulation over på medlemmerne selv, der angive-

ligt ikke vil slås for deres egne interesser.

Joan Pedersen fra partiets faglige udvalg siger således til Arbejderen:

– Vi tager til efterretning, at fagtoppen anbefaler et ja, på trods af det elendige resultat. Det ser vi som udtryk for en fagbevægelse i defensiven og det aktuelle styrkeforhold i klassekampen i Danmark i dag.

– De signaler, det faglige udvalg har fået fra fagligt aktive, lyder, at pædagoger, sygeplejersker og sosu-arbejdere ikke ønsker at kaste sig ud i en langvarig strejke. De har ikke troen på, at en ny strejke får den her regering til at udløse så meget som én ekstra krone til de offentligt ansatte.

Derfor anbefaler 'KP' ikke et ja, men heller ikke et nej til minus, kapitulation og forræderi. For det kan ikke nytte – og er heller ikke populært i fagtoppen med de store pengetanke.

Joan Pedersen opfordrer direkte de offentligt ansatte til ikke at gå til kamp med ordene:

– Jeg har stor respekt for de offentligt ansatte, der gennem en årrække har stået i spidsen for kampen mod forringelser af den kollektive velfærd og vilkårene for offentligt ansatte. Den kamp kan de offentligt ansatte ikke stå alene med. Det kræver en samling af alle kræfter, både offentligt og privat ansatte. Det handler ikke kun om at bekæmpe de konkrete forringelser og nedskæringer, men om at kæmpe for en

Ja-kampagne virker: 45,4 procent af Sundhedskartellets medlemmer har stemt om OK-aftalerne, mens 54,6 valgte ikke at stemme. 90,8 procent af de afgivne stemmer var 'ja', 5,4 procent stemte nej, mens 3,8 procent stemte blankt

ny politik, et samfund med nogle helt andre værdier.

Der kommer jo altid en ny chance ved næste overenskomst – om tre år. Og socialisme er altid godt – som demagogisk perspektiv. 'Arbejderen' og 'KP' kender deres besøgstid!

At denne kampagne for opgiveness og kapitulation har sin virkning, fremgår f.eks. af en udtalelse fra en ellers klar nej-siger, John Iversen fra 3F Silkeborg, der mener, at det eneste, OK

FOA: Annuller nulvæksten

Finansministeriet regnede 43 milliarder galt og tvang den offentlige sektor til store besparelser

Det er fuldstændigt urimeligt, når Finansministeren har tvunget kommuner og regioner til massive besparelser. Besparelser, der kunne have været meget mindre, hvis Finansministeren kunne regne. Det mener FOA's formand, der nu kræver en annullering af nulvæksten for 2012 og 2013.

Finansministeriet har skudt godt 43 milliarder kroner forkert i sin beregning af Danmarks underskud på det offentlige budget. En fejlurdering, der kickstartede den såkaldte genopretningspakke med massive besparelser i kommuner og regioner til følge.

Katastrofalt, mener FOA's formand.

– Det er totalt amatøragtigt af regeringen at lancere så omfattende besparelser i den offentlige sektor, når beregningsgrundlaget mildest sagt er skudt helt ved siden af, siger Dennis Kristensen og fortsætter:

– Kommunerne og regionerne har betalt regningen for krisen og skåret massivt ned på velfærden. Det er især gået hårdt ud over børneområdet, folkeskolen og ældreplejen. Og tusindvis af medarbejdere er blevet afskediget – måske helt uden grund.

FOA hæfter sig ved, at overvismanden kalder besparelserne for politisk begrundede og ikke økonomisk begrundede. FOA opfordrer derfor regeringen til øjeblikkeligt at annullere den varslede nulvækst for kommuner og regioner for både 2012 og 2013.

2011 garanterer, er et reallønsfald. Derfor kunne han og de andre fra afdelingen ikke støtte overenskomstforslaget.

- Det blev desværre stemt igennem, det skidt. Men det kan ikke passe, at der ikke kan blive penge til de offentligt ansatte, når andre får i hoved og røv, siger han til Arbejderen.

Andre politiske kræfter, der ikke er direkte i lommen på fagtoppen, siger til gengæld klart nej til de elendige overenskomster.

Arbejderpartiet Kommunisterne opfordrer til at forkaste dem helt og holdent.

Det faglige udvalg i DKP siger i udtalelsen *Stem NEJ til OK 11* blandt andet:

"Den kampgejst og forståelse for de ansattes situation, der var toneangivende i 2008, er blevet afløst af opgivenhed og manglende tro på muligheder.

Den overenskomst, som i flotte ord af forhandlerne i 2008 blev udråbt til 'århundredets bedste', er – uden at de denne gang siger det højt – blevet afløst af århundredets værste.

Man får kort fortalt en overenskomst, der IKKE sikrer reallønnen, der IKKE generelt giver bedre sikring i ansættelsen, og som giver mindre medindflydelse for medarbejderne gennem MED-systemet.

De pæne tanker fra 2008, hvor vi skulle slås for ligeløn og ordentlige lønforhold, og hvor en stor del af de offentligt ansatte gik i konflikt for at opnå dette, er fuldstændig glemt i resultatet for OK11."

Enhedslistens Faglige Landsudvalg opfordrer til, at der stemmes nej til resultatet af overenskomstforhandlingerne på det offentlige område, og kalder det 'et historisk dårligt resultat'. I deres udtalelse hedder det:

"Vi får at vide, at det ikke nytter at kæmpe. Men en ting er sikker: Hvis dette resultat går igennem, så er det endnu en gang lykkedes for regeringen og Dansk Folkeparti at få arbejderklassen til at betale for skattelettelserne til de rige.

Det vil samtidig være en fjer i hatten på det borgerlige flertal, der nok skal vide at udnytte sejren til nye angreb på velfærd og faglige rettigheder."

"Bliv ved med det"

Jeg har nu befundet mig uden for arbejdsmarkedet i en række måneder. Det er ikke første gang, jeg har været i den i virkeligheden grundlæggende dårlige situation, men det er første gang, jeg har været i ligevægt. Det er nemlig ikke rart ikke at være en del af samfundets maskineri. Det rummer sin egen tilfredsstillelse og bekræftelse at yde og kunne yde sin del af indsatsen. Nu er min alder imidlertid så fremskreden og min nedslidning alt for mærkbar, hvorfor jeg føler det rimeligt, at jeg trækker mig.

Det kan jeg bare ikke. Også her er min alder imod mig. Jeg er arbejdspligtig i en række år endnu, og derfor er jeg havnet i myndighedernes klør: Jobcenteret!

Imidlertid har jeg i den periode, hvor det er lykkedes mig at skjule mig, fået skik på løse og fritliggende ledninger i lejligheden, hvorfor min svigerdatter igen vil betro mig mit barnebarn.

Derudover har jeg indhentet andre forsømte hængepartier, nydt lidt fritidsinteresser og indlagt en del motion som en fast rytme i hverdagen. Det sidste har givet et sundt vægttab på et kilo pr. måned.

Jeg nyder tillige for første gang i mit liv at være hjemmegående husfar. Jeg har tid til at kredse lidt omkring maden for min hårdtarbejdende kone. Hun er omvendt blevet helt stolt af sin mand, som har overskud til i god tid at forberede engelsk morgenbord og kan vække hende med et blidt kindkys, få minutter inden vækkeuret sætter i gang med sin totalt inhumane støj. Hun kigger kælent på mig, da jeg kort forinden er trådt ud af bruseren, peger på min mave og siger:

- Hold da op. Min mand er ved at få vaskebræt.

For år tilbage var der en god kammerat, der i forbindelse med en fodboldkamp på en af APK's fantastiske sommerlejre fra sidelinjen råbte til mig:

- Hey, Flemming! Er du stødt ind i noget?

Jeg havde på grund af min manglende boldføling og kondi valgt at

stille mig ud som højre wing, som det hed på min tid. Derfor hørte jeg spørgsmålet alt for tydeligt og havde desværre tid til at respondere:

- Hvad mener du med det?

- Du må være stødt ind i noget, siden du har slået airbag'en ud!

Nutidens 'vaskebræt' skyldes den metodiske træning i hverdagen. Arm- og mavebøjninger og omkring 25 km cykeltur hver dag har givet 'benefit'. Det er heller ikke uden en vis selvtilfredsstillelse, at jeg træder op til sociale arrangementer, hvilket også indbefatter min svigerfamilies mange fødselsdagsarrangementer, som kombineret med højtiderne giver anledning til rigtig megen og rar hygge.

Nu er det desværre sådan, at min svigerfar Tage og hans kone Bente ikke er sådan at imponere. De dyrker i en alder omkring de syvti motion i et fitnesscenter hver morgen. Bente cyklede på sine arbejdsdage 37 km året rundt!

- Her batter mine 25 ikke meget – oven i købet i en situation, hvor jeg er arbejdsløs. Ro i tangaen.

Af samme grund holdt jeg en ualmindelig lav profil, da Vivian og jeg for et par uger siden var til vores nieces seksårsfødselsdag. Der var ingen grund til at prale med kondital, fedtprocent eller for den sags skyld cykelkilometer. Jeg var på forkant underkendt.

Arrangementet er så ved at nå til sin afslutning, og afskedsscenerne er ved at tage form. I trængslen i entreen drejer Tage sig med en pludselig bevægelse sig 90 grader, hvorved hans albue støder ind i noget ualmindeligt blødt. Det viser sig at være min afslappede og uforberedte mave. Tage tager det lige så afslappet som min mave, men jeg føler alligevel, jeg skal forsvare mig:

- Ja ja, det kan godt være, at du synes, det var lige lovligt blødt, men jeg dyrker faktisk en del motion.

Svigerfar kigger mig i øjnene og svarer tørt:

- Bliv du bare ved med det!

Reno

Krigsmodstanden på gaden!

mod krig og dansk krigsdeltagelse som nu.”

Også parolen ”Støt de folkelige oprør i Mellemøsten og Nordafrika” var en af demonstrationens opråb.

Kristian: ”For os er det meget vigtigt at vise vores støtte til de store folkelige, sociale og demokratiske bevægelser, der er gået hen over Mellemøsten og Nordafrika. Det er netop dem, som krigsmagerne påstår at hjælpe med krydsermissiler og bombninger.

- Vi tror ikke på, at denne krig vil skabe eller forandre hverken fred, bedre sociale kår eller demokrati på nogen måde. Vi mener, at den vil eskalere situationen yderligere og føre flere med sig i døden. Vi vil også huske den danske befolkning på, at de andre krige, Danmark deltager i, blev udlagt som små, let overståede lynkrige, men nu fortsætter på henholdsvis ottende og tiende år, med korrupte regeringer og valgfusk til følge.”

Initiativet bag demonstrationen afholdt et opfølgingsmøde tirsdag den 29. marts i Demokratihuset på Vesterbro, hvor nye udviklinger i

krigen blev taget op, nye initiativer drøftet og perspektiverne for en levende og voksende antikrigsbevægelse vendt.

Kristian: ”Vi har allerede nu set antikrigsprotester i England, Norge, Spanien og flere steder. I USA er bevægelsen mod krig gået på gaden med et råb om ’Job – ikke krig’, og som et ekko fra Irak-krigen lyder det også ’Ikke i vores navn!’. Det er en verdensbevægelse, vi ser udfolde sig imod denne nye krig, og vi er stolte over at have været med i dag, ligesom vi fortsat vil være på barrikaderne mod krigen.”

Anbefalere af demonstrationen var Danmark for Fred, Fredsfestival 2011, Komiteen for et frit Irak, Fredsvagten, Nej til Krig, Stop Terrorkrigen, Valby og Sydvest mod Krig samt APK, DKP, DKU, IS, ISU, KP, KPID og Socialistisk UngdomsFront.

Hverken diktatur eller imperialism

Uden at det faktisk var koordineret til en global aktionsdag, gik krigsmodstandere på alle kontinenter på gaden den 26. marts som en hurtig reaktion på den lynkrig, som den vestlige krigskoalition indledte med de massive bombninger af Libyen fra den 19. marts.

Fra Bergen i Norge til Australien og fra Korea til USA og Canada var titusinder på gaden i protest mod bombningerne og krigen. Antikrigsbevægelsen gik – som parolen fra Madrid, ”Hverken diktatur eller imperialism” – ud imod det imperialistiske angreb, men også for at forsvare de arabiske folkerevolutioner mod kapringsforsøgene.

I mange muslimske lande blev protesterne forstærket af, at de vestlige imperialistmagter endnu en gang fører krig mod et muslimsk land. En række demonstrationer som i Beograd og Ukraine vendte sig udtalt mod NATO, som nu officielt fører krig i Libyen. Gaddafi-tilhængere har også været på gaden.

Mange tusinde deltog i demonstrationen i Madrid, som vedtog en erklæring, der blev oplæst af en kvindelig marokkansk menneskerettighedsaktivist og skuespilleren Juan Diego Botto. Den siger bl.a., at folke-

revolutionernes sejr i Tunesien og Ægypten blot er begyndelsen til en ny æra.

”Befolkningerne i Yemen, Jordan, Oman, Bahrain, Irak, Saudi-Arabien, Iran, Algeriet, Syrien, Marokko og Libyen er selv gået på gaden for at tilkæmpe sig politiske rettigheder og gøre en ende på de autokratiske og despotiske regimer ...

Den koalition af reaktionære, imperialistiske styrker fra NATO, som militært har angrebet Libyen under påskud af at forsvare civilbefolkningen, med henvisning til en resolution fra FN’s sikkerhedsråd, er endnu en aggression mod folkene, som i går på Balkan, i Irak og i Afghanistan, der blev brutalt angrebet under tilsvarende påskud.

Målet for koalitionen, der ledes af Frankrig, UK og USA, med aktiv medvirken fra regeringerne i Spanien, Danmark, Italien og med tavshed fra Rusland og Kina, er ikke civilbefolkningens sikkerhed. Den ser en mulighed for at vinde positioner i Libyen for olie og den imperialistiske geostrategiske politik, imod de arabiske befolkningers truende oprør og revolutionære kamp for frigørelse.”

Fotos fra protester mod Libyen-krigen den 16. marts i København – Madrid, Spanien – Bergen, Norge – Santiago, Chile – Sydkorea – USA

1/2 million i London mod nyliberalt nedskæringsfelttog

Gigantisk demonstration i London den 26. marts

Omkring 500.000 deltog i masseprotesten mod den konservative koalitionsregerings brutale nedskæringer lørdag den 26. marts. Det var den største protest mod nedskæringer i årtier, og er kun overgået af demonstrationen den 15. februar 2003 ved Irak-krigens udbrud.

Cameron-regeringens nedskæringer rammer alle sider af det offentlige liv - fra fyringer til forringede arbejdsforhold, velfærdsnedskæringer, kommunale nedskæringer og indgreb mod pensioner. Mange kommuner har simpelt hen måttet beskære deres budgetter med 25 procent - og det kan mærkes i alle krige.

Det er EU's nyliberale politik med den offentlige sektor og de offentligt ansatte i fokus som angrebsmål, der også gennemføres i UK.

Utilfredsheden og vreden er enorm. Der har siden vedtagelsen været hyppige protester, ikke mindst studenterprotester. Demonstranterne spørger bl.a., hvor pengene til bankerne var blevet af. Der sås også protester mod britisk krigsdeltagelse i Afghanistan og nu Libyen og mod 'den ny verdensorden'.

Stemningen blandt de mange mennesker var høj, og demonstrationen var broget og mangfoldig - med rigtig mange grupper, fra bøsser og lesbiske, til fagforeninger, skoleklasser og mange andre.

Den længe ventede og savnede manifestation var indkaldt af TUC, det britiske LO, under parolen 'March for alternativet' - det vil sige for en ny Labour-regering. Den seneste - Tony Blairs og efterfølgeren Gordon Browns - mistede magten ved valget i maj 2010. Hovedtaleren i Hyde Park var den ny partileder Ed Miliband. Kravet var nye jobs, vækst, offentlige investeringer.

En af pointerne fra talerne, heriblandt Miliband, var at for bankerne var det *business as usual*. De har fået skattelettelser, mens befolkningen har det stadig vanskeligere ved at få det til at løbe rundt med stigende priser og voksende arbejdsløshed.

Det forventes at nedskæringen vil koste 1 million jobs i den offentlige sektor.

Protesterne vil ikke slutte med den

*Labourlederen Ed Milliband taler i Hyde Park.
Foto Kommunistisk Politik*

store march. Overalt i landet er der dannet lokale aktionsgrupper mod nedskæringerne.

Protesterne mod Cameron-regeringens nyliberale EU-nedskæringer er landsdækkende. Her protesterer en universitetslærer i den nordengelske by York mod beskæring af yngre læreres pensioner under en 1-dages strejke.

Se flere fotos på kpnet.dk

Protesterne mod Cameron-regeringens nyliberale EU-nedskæringer er landsdækkende.

Her protesterer en universitetslærer i den nordengelske by York mod beskæring af yngre læreres pensioner under en 1-dages strejke.

Free Gaza Team:**Appel om at beskytte den nye 'Skib til Gaza'-flotille**

*Ny flotille på 15 skibe
med hjælp til Gaza afsejler
i sidste del af maj – uanset
den forbryderiske israelske
massakre mod
nødhjælpsskibet Marmara
Mavi sidste år*

Gaza Freedom Flotilla blev den 31. maj 2010 angrebet i internationalt farvand af israelsk militær, 9 nødhjælpsarbejdere blev dræbt

Trods den israelske regerings højlydte trusler om vold og forsøg på diplomatisk armvridning siger organisatorerne af den nye internationale 'Friedsflotille', at den fortsætter som planlagt. Mere end 15 skibe vil sætte sejl sidst i maj for at fremtvinge en afslutning på blokaden af Gaza.

For at sikre, at passagerne er uskadede, opfordrer en af organisatorerne, Den europæiske kampagne til at stoppe belejringen af Gaza/ECESG, alle de regeringer, som har borgere om bord, til at tage konkrete skridt til at beskytte deres sikkerhed.

- Israel, eller vores egne regeringer, kan ikke gøre noget, der kan skræmme os til at opgive de 1,6 millioner 'fanger' i Gaza, siger Rami Abdo, talsmand for ECESG. - Historisk er det kun borgeraktioner som denne, som i sidste instans har fremtvunget afslutningen på undertrykkelsen – i USA under kampen for liggeret for sorte, og i Sydafrika i kampen mod apartheid. Vi står den rigtige side i historien. Hvis de fortsætter den tyranniske kampagne, bliver vi blot endnu mere beslutsomme.

Abdo tilføjer, at flotillen nu er akut påkrævet på grund af Israels stadig hyppigere militære angreb på Gaza, som får nogle til at frygte, at der planlægges en ny invasion i stil med den dødbringende krig mod Gaza, som dræbte mere end 1.400 palæstinensere i begyndelsen af 2009.

Israel har øvet kontrol over det palæstinensiske folk i 63 år, siden mere end 750.000 palæstinensere blev fordrevet fra deres hjem eller flygtede af frygt efter dannelsen af Israel i 1948. Denne kontrol blev forstærket i 1967, da Israel besatte Vestbredden, Østjerusalem og Gaza-striben. Skønt Israel trak sine bosættere ud af Gaza i 2005, har det

fortsat kontrolleret indbyggernes liv. Fra 2007 har det forhindret størstedelen af mennesketrafikken ind og ud af den tæt befolkede landstriben, mens det har begrænset importen og praktisk talt forbudt al eksport. Konsekvensen: Mere end 75 procent af palæstinenserne i Gaza lever under fattigdomsgrænsen.

Friedsflotillen, som Frit Gaza og ECESG er medstiftere af, er en menneskeretskoalition, som blev dannet efter Frit Gaza-bevægelsens ottende sejlads. Frit Gaza har siden august 2008 sendt skibe til Gaza for at bryde Israels ulovlige kvælergreb, og har fem gange haft held med at ankomme til Gaza. De sidste fire sejladser er imidlertid blevet afbrudt med magt, og den 31. maj 2010 dræbte israelsk militær ni passagerer med den første frihedsflotille.

Nu organiseres den 10. flotille, der tegner til at blive den største, med 15 skibe, der har passagerer fra 12 europæiske lande samt fra Latinamerika, Afrika, Asien, Canada og USA. Afrejsen til Gaza finder sted i sidste del af maj. Blandt passagererne vil være hundreder af fredsaktivister fra hele verden, indbefattet parlamentarikere og menneskeretsadvokater samt repræsentanter for mere end 40 medieinstitutioner.

Israel har svaret ved endnu en gang at true med at anvende dødbringende magt for at stoppe den nye flotille, indbefattet snigskytter og angrebshunde. Ifølge den israelske avis Ha'aretz er det israelske militærs stabschef Gabi Ashkenazi noteret for at true med, at "hvis IDF

bliver udsat for en lignende situation i fremtiden, er der ikke noget alternativ til at benytte snigskytter for at minimere tabene af soldater."

Jerusalem Post har ligeledes rapporteret, at IDF vil bruge angrebshunde fra Oketz-hunde-enhederne.

Samtidig indkalder Israels viceudenrigsminister Danny Ayalon udenlandske diplomater til Jerusalem for at tilskynde dem til at arbejde sammen med Israel for at forhindre flotillen i at komme af sted. Ifølge Irish Times retfærdiggør han denne opfordring til samarbejde ved at påstå, at flotillen vil krænke international lov, og at 'hvis nogen af god vilje vil sende noget til Gaza, er der masser af måder at gøre det på gennem vores eller ægyptiske havne.'

Abdo kalder imidlertid den israelske regerings påstande for 'totalt opdigtede'.

- Der er intet i international lov, der berettiger Israels fire år lange blokade af Gaza eller dets angreb på humanitære nødhjælpstransporter i internationalt farvand, siger han.

- Som Røde Kors' internationale komite, der normalt holder sig neutral, erklærede sidste år, så udgør Israels kollektive afstraffelse af Gazas indbyggere i sig selv rent faktisk en klar krænkelse af international humanitær ret, indbefattet den 4. Geneve-konvention.

*Se mere om flotillen på
www.freegaza.org*

Stop det krigsgale folketing! Nej til angreb på Libyen! Nej til udenlandsk indblanding!

Af Stop Terrorkrigen

Det danske folketing – VKO-regeringen som S/SF-oppositionen – er grebet af akut krigsgalskab. De vil gennem NATO eller en 'koalition af villige' bombe Libyen for at gennemføre en no fly-zone og militært knuse Gaddafi-regimet

Indtil i går skulle en militæraktion og krig være afhængig af en blåstempling fra FN's sikkerhedsråd. Alle folketingets partier svor til, at krigen skulle være 'legal', og at man ikke ville støtte en militær aktion uden FN-mandat som ved det folkeretsstridige og kriminelle angreb på Irak i 2003.

Da det ikke lykkedes at få et sikkerhedsrådsmandat i 2003, gik man alligevel i krig med Georges Bushs daværende 'koalition af villige'. Krigsforbryderen Anders Foghs 'aktivistiske udenrigspolitik' satte sig igennem.

Nu er det danske folketing parat til krig igen på samme vis. Helst med et mandat fra Sikkerhedsrådet, men også uden noget som helst mandat andet end den overlegne krigsmagt – NATO, USA og EU.

Det ser nemlig ud, som om Rusland og Kina ikke vil blåstemple et militært angreb i Sikkerhedsrådet, og Tyrkiet – NATO's murbrækker i Mellemøsten – er modvillig i forhold til en NATO-aktion.

Med eller uden sikkerhedsrådsmandat, i NATO-regi eller som en 'koalition af villige' vil der være tale om en ulovlig aggressionskrig i strid med FN's eget charter. En krig, som vil stemple alle dens ansvarlige – indbefattet det danske folketing – som krigsforbrydere.

Indtil de demokratiske arabiske folkerevolutioners udbrud støttede den danske regering og oppositionen militær- og kongediktaturerne i Nordafrika og Mel-

lemøsten. Diktatorerne Ben Alis og Hosni Mubaraks partier i Tunesien og Ægypten var tilmed medlemmer af det socialdemokratiske Socialistisk Internationale.

Derpå har de haft travl med at erklære deres 'støtte' til revolutionerne, og de forsøger nu at fremstille et angreb på Gaddafi-regimet som en handling til støtte for de arabiske revolutioner, ud over at den skulle være nødvendig for at forhindre et 'folkemord' på det libyske folk.

Dertil benytter de aktive krigsanstiftere – USA, UK, Frankrig osv. – sig af en såkaldt 'opfordring' fra et flertal i Den Arabiske Liga om at oprette en flyveforbudszone over Libyen. Disse magthavere er netop dem, som de arabiske folk nu har rejst sig til revolution imod. Som i kongedømmet Bahrain, hvor opstanden brutalt og blodigt slås ned ved hjælp af tropper fra Saudi-Arabien og andre golfstater – med USA's, EU's og NATO's støtte bag kulisserne.

Der er ingen tvivl om, at der også rejses berettigede krav om politiske og sociale reformer i Libyen, om afskaffelse af Gaddafi-klanens enevældige magt. Men denne bevægelse blev ført ud i en borgerkrig af de pro-vestlige kupkræfter, som har grebet ledelsen af opstanden og tegner den – heriblandt tidligere Gaddafi-tro ministre og generaler.

De har forvandlet opstanden til et kupforsøg og en kamp mellem klikker, hvor det ser ud til, at Gaddafi-regimet er ved at trække det længste strå. Alle

forsøg på at etablere en våbenhvile og skabe en ikke-voldelig overgang fra Gaddafi-regimet til et mere demokratisk Libyen er afvist af ledelsen af opstanden, der har følt sig sikre på sejr i kraft af Vestens støtte.

En vestlig militæraktion med det formål at vælte Gaddafi-regimet og få skabt et såkaldt 'demokrati' til at varetage vestlige interesser – som i Irak og Afghanistan – tjener ikke det libyske folks eller de arabiske folkerevolutioners interesser. Den vil være en fortsættelse af den gamle kolonipolitik over for Nordafrika og Mellemøsten under nye betingelser. Der vil stå 'olie' og ikke folkenes ret til demokrati og selvbestemmelse skrevet hen over den.

Et indledende militærangreb for at oprette en *no fly-zone* vil være starten på, at Vesten får militær kontrol over landet. Det vil forårsage nye store ødelæggelser og koste masser af civile livet. Og det vil forlænge den blodige borgerkrig med Vesten som parthaver og våbenleverandør til den ene side.

Enhedslisten er også blevet grebet af folketingets krigsgalskab. Partiet har foreslået, at der kastes Stinger-missiler ned som støtte til oprørerne, helt uden FN-mandat. Altså en 'alternativ form' for vestlig militæraktion.

Det er mere end et halvt skridt mod krig. Det er en indrømmelse til krigsanstifterne, hvor de amerikanske høge, der anstiftede Irak-krigen, igen rører på sig, hvor en af hovedarkitekterne, den tidligere vicekrigsminister Paul Wolfowitz, kræver våbenstøtte til oprørerne, flyforbud – og hvis det ikke slår til, en egentlig invasion af Libyen.

Stop Terrorkrigen opfordrer freds kræfterne og alle progressive kræfter, i og uden for det krigsgale folketing og dets partier, til klart at sige fra over for planerne om at føre Danmark ud i endnu en ulovlig krig, ligegyldigt under hvilket påskud.

**Nej til angreb på Libyen!
Nej til udenlandsk indblanding!**

17. marts 2011

FN's sikkerhedsråd udløser krig mod Libyen; Danmark går med

FN's sikkerhedsråd vedtog sent torsdag den 17. marts 2011 en resolution, som giver grønt lys til oprettelse af en no fly-zone over Libyen. FN griber dermed for første gang direkte ind til støtte for den ene side i en borgerkrig

Vedtagelsen vil hurtigt udløse luftbombardementer af libyske fly og militære installationer, indbefattet luftangreb på de libyske landstyrker, der er i gang med en større offensiv mod den vestligt støttede oprørshær.

Resolutionen tillader anvendelse af alle midler for at stoppe Gaddafi – i luften, til havs og til lands, med undtagelse af indsættelse af landtropper.

Ti medlemmer af sikkerhedsrådet stemte for, fem undlod at stemme. Ingen stemte imod, ingen nedlagde veto. De tre permanente medlemmer USA, UK og Frankrig har været overordentlig aktive i at forberede en krig mod Libyen og Gaddafi og stod bag resolutionen, som fik støtte af syv ikke-permanente medlemmer: Bosnien-Herzegovina, Colombia, Gabon, Libanon, Nigeria, Portugal og Sydafrika.

Kina og Rusland er de øvrige permanente medlemmer med vetoret, som de ikke brugte. Brasilien, Indien og Tyskland undlod også at stemme.

Resolutionen er en grundlæggende krænkelse af FN's eget charter.

NATO's generalsekretær Anders Fogh Rasmussen glæder sig over sin første nye krig siden sin udnævnelse. Han pressede til det sidste på for en hurtig vedtagelse af krigen i Sikkerhedsrådet. Om krigen formelt vil foregå i NATO-regi, står endnu uklart. Vigtige NATO-lande som Tyskland og Tyrkiet er imod den militære aktion. Reelt får NATO en hovedrolle.

Amerikanske, britiske og franske militærfly er klar til at indlede et militært angreb få timer efter vedtagelsen i FN. NATO sætter sit tunge maskineri i bevægelse. Krigen er allerede i gang.

en 'alternativ koalition'. Og S/SF meldte sig parate, også til det.

I sidste ende var FN-resolutionen altså simpelthen et figenblad. Den militære aktion ville under alle omstændigheder blive gennemført med Barack Obama, Sarkozy og Cameron i spidsen. Der er ingen tvivl om at Lars Løkke besøg i Det hvide Hus, hvor han bastant erklærede, at 'Danmark var i front mod Gaddafi', var et tilsagn om dansk deltagelse i en ny amerikansk ledet 'koalition af villige'.

Angrebene vil i første omgang især blive sat ind omkring Benghazi, oprørsrets hovedbastion, som umiddelbart er truet af Gaddafi-styrkernes offensiv, men vil blive udvidet til hele landet og omfatte forsøg på at slå Gaddafi selv ihjel. Ødelæggelserne og tabene af menneskeliv – indbefattet civile libyere – kan ikke undgå at blive omfattende. Der er ingen som helst garanti for en hurtig afslutning af borgerkrigen, eller en sejr til oprørerne. Oprørerne og Vesten har afvist alle forhandlingsløsninger og forslag til mægling, som er fremlagt bl.a. fra Latinamerika og Afrika. Tyskland støttede ikke en militær løsning eller en no fly-zone. Op til afstemningen sagde udenrigsminister Guido Westerwelle:

"Militær intervention er at tage del i en borgerkrig, der kan fortsætte i lang tid. Tyskland har et nært venskab med vores europæiske partnere. Men vi vil ikke deltage i nogen form for militær-operation, og jeg vil ikke sende tyske tropper til Libyen."

Libyen truer med at gengælde et udenlandsk militærangreb ved at ramme

angriberne også uden for Libyen.

Krigen skal sikre USA's, EU's og ikke mindst de gamle kolonimagter Frankrigs og UK's interesser. Ikke mindst olieinteresserne. De ønsker et medgørligt regime til erstatning af den temmelig uberegnelige diktator, som de ellers har udviklet tætte forbindelser med i det sidste årti og har haft som solid støtte i 'krigen mod terror'.

Det imperialistiske angreb på Libyen kommer samtidig med, at en koalition af reaktionære arabiske Golf-stater med Saudi-Arabien i spidsen er gået sammen om at knuse folkeopstanden i Bahrain. Nogle af disse forventes også med i angrebet på Libyen. Der tales om De Forende Arabiske Emirater og Qatar, der er hjemsted for Al Jazeera.

I det libyske oprør findes både islamistiske kræfter og proimperialistiske kræfter, der er i lommen på Vesten, og som har råbt højt på flyforbud og vestlig intervention. Der findes også kræfter, der konsekvent har afvist udenlandsk indblanding og militæraktioner og vil sætte sig til modstand mod NATO's og Vestens krig. Disse befinder sig nu i en overordentlig vanskelig situation.

Den kommende tid vil vise, hvem der er hvad.

Det militære angreb på Libyen er det hidtil største reaktionære angreb på de arabiske folkerevolutioner, som Vesten aldrig har støttet og arbejder for at få inddæmmet og knust med alle midler, også borgerkrig, intervention og angrebskrig. Deres forestillinger om 'demokrati' ser til forveksling ud som en Karzai eller en Maliki.

Erfaringerne med no fly-zoner f.eks. i Irak har også vist, at de trods en begrænset målsætning i starten er blevet efterfulgt af eskalation og besættelse.

De arabiske folkemasser, der kræver diktatorernes fald, demokrati og social fremgang, vil forstå, at revolutionerne også må vende sig mod imperialisterne og de gamle kolonimagter, der aldrig har opgivet drømmen om at beherske Nordafrika og Mellemøsten med deres olierigdomme.

Protest mod besættelse og massakrer i Bahrain

*BAHRAIN BLØDER – STOP VOLDEN!
BAHRAIN BLØDER – VERDEN REAGER!*

Under disse råb blev der lørdag den 19. marts demonstreret på Rådhuspladsen i Århus i solidaritet med befolkningen i Bahrain.

Efter den saudiarabiske invasion af landet har der foregået en massakre på fredelige og ubevæbnede demonstranter, der har krævet demokratiske reformer i det enevældige kongedømme. Udenlandske tropper ryddede dagen efter invasionen sit-in'en på Perlepladsen i hovedstaden Manama. Ledere af protesterne blev fængslede.

18. marts blev angiveligt mindst 52 mennesker dræbt af soldater og sikker-

hedsstyrker.

Et par hundrede mennesker på tværs af nationaliteter gjorde deres for at råbe offentligheden op og gøre opmærksom på det blodbad, der lige nu foregår uden den store medieopmærksomhed, og kræve stop for massakrerne og den fremmede besættelse.

Invasionen af Bahrain er stiltiende støttet af USA og NATO-magterne, der samtidig har indledt et angreb på Libyen.

Protest mod Saudi-Arabiens invasion i Bahrain. Århus 19. marts.

Demonstrationen, der blev organiseret på mindre end et døgn, udtrykte ubetinget støtte til befolkningens ret til også i Bahrain at kæmpe for frihed og mod diktatur.

PCOT, Tunesien, fordømmer angrebet på Libyen

I en udtalelse med overskriften ”Erklæring om den militære intervention i Libyen”, dateret den 20. marts og postet på partiets hjemmeside, fordømmer Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti/PCOT Vestens militære angreb på Libyen.

Partiet skriver blandt andet:

”Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti mener, at formålet med denne intervention ikke er at beskytte det

libyske folk imod Gaddafis vold, men at besætte Libyen, underkaste dets folk, plyndre dets rigdomme, anvende dets territorium til etableringen af militærbaser for at kontrollere det nordlige Afrika, sikre den zionistiske entitet og beskytte de imperialistiske magters interesser i regionen.”

Senere i udtalelsen hedder det:

”Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti udtrykker sin afvisning og

fordømmelse af den militære intervention og kræver et øjeblikkeligt stop for denne. Endvidere opfordrer partiet alle antiimperialistiske kræfter i den arabiske og islamiske region samt i hele verden til at handle og alle verdens folk til at gå ud i marcher og demonstrationer og engagere sig i alle former for kamp for at standse denne intervention.”

CACO

Krigen mod Libyen fordømmes over hele verden

Nu må den danske antikrigsbevægelse på banen, siger Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne

Den amerikansk-ledede krig mod Libyen startede med massive raketangreb og bombardementer fra luften og fra krigsskibe og undervandsbåde i Middelhavet. Der har været gennemført angreb på militæranlæg og på tropper fra den libyske hær forskellige steder i landet og på Gaddafi-regimets hovedkvarter. Danske fly har deltaget i de uophørlige angreb fra fly, der ikke mindst udgår fra baser i Italien.

Mange libyere – indbefattet mange

civile – har mistet livet, siden den ulovlige krig sattes i gang lørdag.

Officielt foregår krigshandlingerne ikke i NATO's navn, og USA forsøger at give indtryk af, at landet nærmest er blevet presset til at gå ind af Gaddafis offensiv mod oprørsstyrkerne, som var ved at blive trængt tilbage, og af England og Frankrig, der har hidset til krig. Men det er USA, som står i spidsen, og USA og NATO, som strukturerer angrebene.

Til lejligheden er dannet en ny 'koalition af villige', som ud over USA og Canada tilsyneladende omfatter de tre gamle europæiske kolonimagter ved Middelhavet, Italien, Frankrig og Spanien, samt UK og Danmark plus et par symbolske arabiske stater, Qatar og De Forenede Arabiske Emirater. Norge er

også med og ny i frontlinjen i de imperialistiske krige.

Voldsomheden i angrebene, der minder om det indledende 'Shock & Awe' i Irak for otte år siden, i marts 2003, har chokeret mange verden over, som har troet, at en *no fly-zone* drejede sig om at forhindre libyske fly i at operere i libysk luftrum.

Den formelle krigsbeslutning i FN blev presset igennem meget hurtigt, og ganske kort derefter gik angrebene i gang. Det danske folketingsnæde på en enkelt dag at tilslutte sig en ulovlig angrebskrig og sende seks krigsfly af sted mod et land, som ikke på den fjerneste måde har udgjort nogen trussel mod Danmark. Påskuddet om, at det handler om at redde civile libyske mennesker, er i det første timer blevet

Stop den imperialistiske krig mod Libyen!

Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund vender sig stærkt imod USA's, EU's og NATO-imperialismens nye krig – krigen mod Libyen.

**Indspark
fra DKU**

vores alternativ, SOCIALISMEN, til de unge, til arbejderne og til hele den almindelige befolkning, i hvis interesse et grundlæggende samfundsskifte vil være.

For os i DKU er der ingen tvivl om, at denne nye krig er fortsættelsen af de foregående, af krigen mod Afghanistan og Irak, krigen, som også den krigsforbryderiske danske regering tilsluttede sig.

For os er der ingen tvivl om, at krig er et produkt af kapitalismen, at kapitalisme betinger krige, og at menneskeheden fortsat vil opleve krigen, så længe en anden verden, der bygger på helt andre præmisser end profit og magt, ikke er opnået.

Mens krigstilhængerne fra USA til Danmark, fra Enhedslisten til DF, vasker hænder i FN's sikkerhedsråds uklare resolution, er vi klar til at gå på gaden med alle de andre i antikrigsbevægelsen, med alle dem, der ønsker freden.

Vi vil i DKU arbejde konsekvent imod imperialismens krige og imod fasciseringen af vores eget og andre lande. Vi vil over for dette opstille

Vi er ikke ét sekund i tvivl om, at denne krig er i skarp modsætning til de mellemøstlige og nordafrikanske folks historiske oprør for bedre levevilkår og for et opgør med USA, EU og NATO-støttede diktaturer og pseudodemokratier i regionerne.

Vi vil opfordre til og arbejde for, at der fortsat opbygges en enhed mellem antiimperialister, fredselkere, pacifister, krigsmodstandere af alle anskuelser, unge og gamle, arbejdere, mænd og kvinder, og at vi sammen vender krigen ryggen.

I DKU er vi ikke i tvivl, når vi siger, at krigen mod Libyen udelukkende tjener NATO-imperialismens interesser, at krigen aldrig vil gavne nogle befolkninger. Vi er med vrede og harme endnu en gang vidner til, hvordan penge tages fra velfærd og bliver brugt på krig, hvordan færre sygeplejersker bliver til flere bomber, hvordan færre pædagoger bliver til flere kugler, hvordan nedslidte skoler

bliver til skinnende nye jagerfly, hvordan liv bliver til død i imperialismens hænder.

Vi tøver ikke, og vi finder det ikke svært sammen med krigens andre modstandere at kræve:

- *At Danmark øjeblikkeligt trækker sine tropper ud af Libyen og Afghanistan – samt hvor de ellers måtte befinde sig på hemmelige missioner!*
- *At besættelserne og angrebskrigene stoppes, og de ansvarlige bliver stillet til ansvar!*
- *At den reaktionære lovgivning, der er indført i lyn tempo siden 9/11, rulles tilbage, og statsterroismen bliver bekæmpet.*

Vi siger uden væven:

- *Stop den imperialistiske krig mod Libyen!*
- *Støt de mellemøstlige og nordafrikanske folks kamp for et ordentligt liv!*
- *Stop krigen NU – Velfærd til ALLE!*

Og vi tilføjer med klar røst:
Socialismen er fremtiden!

udstillet som en krigsløgn.

Med angrebet på Libyen skal endnu en på listen over USA's fjendestater – som George Bush kaldte 'ondskabens akse' – elimineres. Det betyder tusindvis af døde, en ødelagt infrastruktur og socialt kaos. Bombardementerne er et effektivt stop for den arabiske revolution i Libyen.

Den Arabiske Liga blev indforskrevet til at støtte krigen og er brugt som et hovedargument for at udløse den. Men kun en lille stribe lande støttede et flyforbud, og nu kritiserer generalsekretæren Amr Moussa de omfattende ødelæggelser, krigen allerede har afstedkommet. Amr Moussa ønsker at blive ægyptisk præsident, og modstanden i de arabiske landes befolkninger mod Vestens nye krig er massiv. I en række arabiske lande har der været protester mod krigen.

Den Afrikanske Union har fordømt krigen og kræver øjeblikkelig indstil-

ling af bombardementerne og en forhandlingsløsning. En række latinamerikanske statsledere med Hugo Chavez i spidsen har fordømt den imperialistiske aggression, mens Kina og Rusland, der skammelig undlod at nedlægge veto i FN's sikkerhedsråd, har kritiseret angrebets voldsomhed.

Et veto ville imidlertid ikke have forhindret krigen. 'Koalitionen af villige', indbefattet den danske regering, var parat til at gennemføre den under alle omstændigheder. En omfattende krig som i Libyen kræver måneders militære forberedelser, som er gennemført af USA og NATO. I ugevis op til krigen har britiske soldater været aktive i Libyen.

Også i de krigsførende lande har der været protester. De første demonstrationer er allerede afholdt i USA.

- *Nu må den danske antikrigsbevægelse på banen*, siger Troels Riis Larsen, som er talsmand for Arbejderpar-

tiet Kommunisterne.

- *Der bliver nu truffet forberedelse til at iværksætte en demonstration lørdag den 26. marts. Enhedslistens totale krigen og kapitulation for krigstilhængerne gør det nødvendigt med nye initiativer. Men store dele af venstrefløjen, og også rigtig mange medlemmer af Enhedslisten, fordømmer krigen og den danske krigsdeltagelse.*

I UK, USA og en række andre krigsførende lande planlægges større demonstrationer i den kommende tid.

USA's og krigskoalitionens skjulte krig mod befolkningen i Bahrain med Saudi-Arabien er allerede mødt med protester i Danmark, blandt andet med en demonstration i Århus lørdag den 19. marts.

Den danske antikrigsbevægelse fra initiativet Stop Terrorkrigen og Nej til krig over FredsVagten til de pacifistiske organisationer i fred.dk og Fredsakademiet har alle fordømt den ulovlige krig mod Libyen.

kpnet.dk 21. marts 2011

Obama: Nobels fredspris skal tilbagekaldes

Den amerikanske præsident Obama modtog i 2009 Nobels fredspris nærmest på forskud, ledsaget af en forhåbning om, at han ville gøre sig fortjent til den. Alle forhåbninger om det er gjort til skamme. Barack Obama bruger mere på det amerikanske militær end nogen præsident før ham, George W. Bush indbefattet.

Obama fører lige nu fire krige: Libyen, Afghanistan, Pakistan og Irak. 50 pct. af de amerikanske skattepenge bruges til krigsførelse. USA bruger mere på militæret end alle andre lande tilsammen. Beregninger viser, at hvis Obama er præsident i to valgperioder, vil udgifterne have været mere end otte billioner dollars.

Alligevel gør den amerikanske og vestlige propaganda alt, hvad den kan, for at skjule Obamas rolle som krigspræsident. Omkring Libyen-krigen blev der opført et stort show med de imperialistiske medier som aktive deltagere. USA's rolle i den længe planlagte krig skulle skjules pga. det arabiske had til den krigeriske supermagt.

Derfor blev det de tætte allierede UK og Frankrig, der optrådte som krigsophidsere, mens Obama lod, som om USA nærmest blev presset ind i krigen. Obama har ikke været i medierne i rollen som den store krigshøvding, sådan som forgængeren George Bush nød det. Da krigen indledtes med franske (!) flyangreb, var Obama i Brasilien.

Ikke desto mindre er det USA's og Obamas krig. Obama og USA leder de militære operationer, også gennem NATO, og Danmark er igen under amerikansk kommando.

Der har nu rejst sig et stadig stærkere krav om, at Nobels fredspris, som Barack Obama modtog i 2009 for sine løfter om fred, tilbagekaldes af den norske nobelkomité.

Som vanligt besluttede vi med mindre end en uges varsel feriedestinationen. Udfaldet blev den indiske stat Goa i Vest-Indien ud til det arabiske hav

Rejse- og leveomkostningerne afgjorde sammen med temperaturen udfaldet. Disse fakta viste sig at holde stik. Men i modsætning til tidligere nåede vi ikke nogen research. Enkelte bekendte forsynede os med oplysninger om, at Goa i 'hippie'-tiden var et særdeles populært rejsemål. Ellers var vi kun udrustet med vores fattige og årtiers gamle skolelærdom om dette kæmpeland, der efter Kina rummer verdens mest folkerige nation. Vi var dog også bekendte med den ufattelige fattigdom, der tærer landet, dets befolkning og dets befolknings enhed.

Goa er, hvis ikke den mindste, så en af de mindste stater i Indien. Den nyder af hensyn til turistindustrien forskellige fordele. Flere varegrupper – heriblandt vin – må sælges uden særskat til staten. Goa rummer i sig selv ekstreme modsætninger, som i materialitet ikke kender sin sammenligning i Danmark. Mens masser dør på gaden, så har *Diamond-John* sit eget kæmpepalads med udsigt over havet. Dette forhold forværres blot, når billedet drages ud over hele Indien.

Turistservice

Ufattelig mange forsøger at overleve inden for en handelsvej. Disse rummer oftest adskillige led, som hver især lukrerer på det yderste led, der ofte er en gadesælger uden bod, men må slæbe store dele af varelageret rundt på ryg, skuldre og/eller hoved. Varerne forsøges omsat i et støjhelvede på hovedgaden eller

Et paradis i helvede

ved mere luftige omstændigheder, men med brændende varmt sand ved stranden.

De nederste i handels- og servicehierarkiet kommer fra nabostater i Indien og har som oftest hverken opholds- eller arbejdstilladelse. Dette anskueliggøres, når myndighederne på stranden i jeep foretager flere raids i løbet af dagen. De utallige sælgere har af samme årsag etableret et advarselssystem, der betyder, at de oftest med succes når at fortrække. Disse indiske 'indvandrere' tilhører den absolut laveste 'kaste'.

Herfra og op til mere velbeslåede eksisterer et utal af lag og mennesker, som med forskellige metoder forsøger at suge lidt næring af turismen. Det strækker sig fra handlende med egen stand til visse serviceområder, hvor taxachauffører hører til blandt det øvre lag. Serviceansatte på restauranter og hoteller staves sammen og overnatter i mindre usle rum med mellem seks og ti 'lejere'. Herover råder smykkebutikker, restauranter og selvfølgelig hoteller.

Desto højere led man befinder sig i, desto mere effektivt og konsekvent forjages de nedre lag: Turisterne må ikke generes af 'anmassende' adfærd. Tiggerne er henvist til stranden, hvor de ikke må nærme sig de Shack's, hvor turisterne skal indtage deres frokost i fred og ro. Tjenere, der spises af med ussel føde og elendigt herberg, er udset til at være bussemænd over for tiggerne.

Pr. definition all right

Disse problemer bekymrer ikke imperialismen. Her sættes ikke ind med

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | [youtube.com/user/KPnetTV](https://www.youtube.com/user/KPnetTV)

'humanitær' hjælp, *No fly-zone* eller forbud mod masseødelæggelsesvåben, selvom Indien er i besiddelse af A-våben. Indien er USA-allieret, og dermed er alt pr. definition *all right!*

Nutidens imperialistiske korstog rammer andre konkrete slyngelstater, som "vi vil befri" for deres masseødelæggelsesvåben og sikre demokrati og frihed som sidegevinst. Dette kor hyler de danske politikere med i. Begge politiske fløje bræger op om frihedsidealet. Enhedslisten bræger med. For selv dette proklamerede ultravenstre-parti vægtes kravene omkring levevilkårene ikke højt og sættes slet ikke i konflikt med udgifterne til dansk krigsdeltagelse, hvilket igen hænger sammen med, at de ikke er konsekvente krigsmodstandere.

(Ovenstående afsnit blev skrevet, inden Enhedslisten stemte for at støtte en *No fly-zone* over Libyen).

Uden overhovedet at være ekspert i indiske forhold så er det dog en rimelig udbredt faktum, at dansk industri importerer en hel del indisk hjernekapacitet på it-området – eller eksporterer en masse it-virksomhed til Indiens knowhow-fabrikker. Det er en handel, som de danske it-ansatte i CSC aktuelt mærker konsekvenserne af. Hatten af for deres kamp mod CSC's kynisme!

En anden dansk imperialistisk spiller på det indiske felt er selveste Carlsberg, som i sin egenskab af global og kapitalstærk virksomhed vælger at underbygge adskillige lokale ølfirmaer. Således er priserne på en 'dansk' øl langt under, hvad den koster i Danmark. Hensigten er klar nok: De lokale skal knækkes, markedet overtages, og derefter skal prisen fordobles.

Det er i særdeleshed et paradoks at afvikle to ugers ferie i Goa, Indien. Menneskene, naturen, landskabet, omgivelserne, temperaturen, havvandet og – ikke at forglemme – den kulinariske oplevelse er uimodståelig.

Disse uimodståelige forhold står i skærende kontrast til den ufattelige nød og elendighed knyttet til al den udbytning og imperialismen, der har afstedkommet samme.

Minsandten et paradys i helvede.

FJ

Revolutionært Sommertræf 2011

29. juli–3. august

Sæt et stort, rødt X i kalenderen fra fredag den 29. juli til onsdag den 3. august. De dage er der nemlig Revolutionært Sommertræf 2011 – i år på Midsjælland.

Et spøgelse går gennem Nordafrika, revolutionens spøgelse, og mens det ene folk efter det andet rejser sig mod deres tyranner, forsøger USA og EU at lave damage control i dette årtusinds hidtil største Ghost-buster-aktion.

De nordafrikanske revolutioners og folkerejsningers erfaringer er selvskrævet på programmet til årets Revolutionære Sommertræf. Det samme er selvfølgelig revolutionen i Danmark.

Klassekampen kører for fuld damp herhjemme, hvor det ene angreb efter det andet på SU, praktikpladser, dagpenge, efterløn, pension osv. bliver sat ind fra borgerskabets politikere.

Ungdommen og arbejderne står svækket, fordi deres interesseorganisationer gang på gang bliver smurt ind i det parlamentariske skuespil på Borgen. Gadens parlament, der ikke kan måles og vejes i meningsmålinger, underkendes, ligesom det gentagne gange forsøges destrueret gennem reaktionær lovgivning og politivold.

Det seneste årti har været præget af borgerskabets samlede og internationale offensiv, men også ungdommens og arbejderne, krigsmodstandernes, de socialistiske ballademageres, antifascisternes, asyl-aktivisternes, folkenes og alle mulige andres hårdnakkede kamp for en anden og bedre verden.

Revolutionært Sommertræf 2011 rejser overordnede spørgsmål som:

Hvilke erfaringer er vi blevet rigere det seneste år? Hvilken taktisk ana-

lyse skal ligge til grund for det kommende års arbejde?

Hvordan kan den revolutionære bevægelse understøtte ungdommens og arbejderne spontane og sporadiske protester, og hvordan kan den revolutionære bevægelse tage initiativer, der sætter systemet under pres? Hvordan forestiller vi os socialismen, og hvordan får vi socialismen på den danske klassekamps dagsorden?

På Revolutionært Sommertræf vil der være kombination af teori og praksis, debatter og workshops, oplæg og oplæring, og et fokus på at forberede deltagerne på det kommende års politiske kampe.

Tilmeld dig nu!

Revolutionært Sommertræf finder sted fra d. 29 juli til d. 3 august og arrangeres i et samarbejde mellem

**Danmarks Kommunistiske
Ungdomsforbund
Foreningen Oktober
og
Arbejderpartiet Kommunisterne**

Flere oplysninger ved tilmelding

**Priser for deltagelse på
Revolutionært Sommertræf**

Hele træffet:

Under 25 år, på overførselsindkomst: 700 kr.
Over 25 år: 900 kr.

Den indledende weekend:

Under 25 år, på overførselsindkomst: 400 kr.
Over 25 år: 500 kr.

Et enkelt døgn

Under 25 år, på overførselsindkomst: 120 kr.
Over 25 år: 150 kr.

For tilmelding eller yderligere info – kontakt via:

dku@dku99.dk
apk@apk2000.dk
Eller en af Oktobers bogbutikker

Denne kamp SKAL Prosa vinde

Som skrevet mange gange før - dette her handler om at CSC vil knække fagforeningen Prosa - det er en del af en overordnet CSC strategi på verdensplan - de vil af med fagforeningerne, så de kan gøre som i USA - nemlig dikttere arbejdsbetingelserne. Det er også grunden til at de har hentet Union Busters til Danmark. Det er naivt at tro at denne konflikt handler om at tilpasse sig markedsniveauet.

CSC fylder medierne med løgne - en normal løn på 59.000 har de meldt ud, vel vidende at det ikke passer - PROSA har ikke (ellers som aftalt) adgang til nøgletal - som mængden af overarbejde. CSC har i nu 5 år konsekvent ikke overholdt aftaler - CSC er formentlig den arbejdsgiver der har flest sager kørende i arbejdsretten.

CSC ønsker at slippe af med PROSA. Lykkes det vil du se massefyringer i Danmark og ikke "blot" de 900 (et tal som slap ud ved et uheld) - nej du vil se offshore til Indien som aldrig før - det vil blive et sandt "blodbad" - CSC Danmark vil blive forvandlet til et ekspeditionskontor hvor kun ganske få personalekategorier vil være tilbage - al drift og al vedligehold og udvikling vil blive flyttet til Indien. DIN arbejdsplads vil forsvinde.

Så denne kamp skal PROSA vinde - der er intet alternativ. CSC vil ikke forhandle - PROSA har rakt armen frem og inviteret til forhandlinger igen og igen - nu taler de sammen (på skrømt) - CSC ønsker ingen forhandlingsløsning - de ønsker PROSA og alle de øvrige foreninger væk - derfor er hovedorganisationerne også meget opmærksomme på hvad det er der foregår.

Lad nu være med at bilde jer ind at denne konflikt handler om at tilpasse sig markedsvilkårene.

En Prosa SAS'er

PROSA tabte i arbejdsretten sag om strejke som svar på blokaden, men en storstrejke starter 1. juni KP

Nej til krigen mod Libyen

Folketing og regering har i enstemmighed besluttet, at Danmark skal gå i krig mod Libyen med det erklærede mål at beskytte civilbefolkningen.

Uden forudgående forsøg på dialog, konfliktmægling, forhandlinger eller boykot har FN's sikkerhedsråd givet grønt lys for en militæraktion, der går videre end en flyveforbudszone. Den tillader krig med alle midler, bortset fra en landkrig.

De første krigsdage har da også vist, at der gennemføres omfattende luftangreb med krydsermissiler og fly mod Gaddafis militærinstallationer, kampvogne, men også flere civile i Tripoli er allerede blevet dræbt. Hvis det bliver nødvendigt for at opnå fuld kontrol over Libyen og dets olieressourcer, vil angrebet sandsynligvis udvikle sig til en regulær landoffensiv.

Angrebet på Libyen står i skærende kontrast til Vestens fuldstændige opslutning i årtier til de øvrige diktatorer i regionen og deres venskab med Gaddafi. Først da folkemasserne fik afsat de despotiske Ben Ali i Tunesien og Mubarak i Ægypten, skiftede Vestens ledere af taktiske grunde standpunkt.

Vi støtter de arabiske folkerevolutioner, der vil have væltet militærdiktaturer og kongedømmer for at få indført demokrati, frihed og sociale forbedringer. Dette gælder også Gaddafi-regimet.

Overgrebene mod de ubevæbnede demonstrerende er specielt grufuld i Yemen og Bahrain med adskillige dræbte og sårede. Her er ingen fordømmelse fra Vesten og ingen snak om oprettelse af flyveforbudszone. De diktatoriske konger og herskere i Mellemøsten har endda indgået en musketer-ed om at hjælpe hinanden i nedkæmpelsen af de oprørte folkemasser.

Det har allerede resulteret i, at Saudi-Arabien efter forståelse med USA har invaderet nabolandet Bahrain i Den Arabiske Golf over for Iran og deltaget i nedslagtningen af de ubevæbnede demonstranter. USA har her sin 5. flåde, og landet er uhyre vigtigt for USA's geopolitiske interesser i Mellemøsten og Centralasien, herunder beskyttelsen af olieklenderne, hvorfor USA ikke vil tillade, at folkeoprøret vælter kong Hamada Khalifa, der trofast tjener USA's interesser. De fine ord om demokrati og menneskerettigheder er derfor kun et røgslør

for Vestens ønsker om uhindret adgang og kontrol over Nordafrikas og Mellemøstens enorme olieklender.

P.v.a. deltagerne i
**Forberedelseskommitéen for
Fredsfestival 2011**

*Stærkt forkortet – se hele udtalelsen på
www.fredsfestival.dk*

Fredsfestival 2011 finder sted den 10. september på Karens Minde – kulturhuset i Sydhavnen – under overskriften FRED UDEN NATO – nedrustning og udvikling

Til krigens pris!

Når landet er i krise
og ikke helt har råd
skal folketinget vise
sig frem i krigens dåd
skønt konvergensen kradser
og vor velfærd er for dyr
i krigens interesser
man ingen midler skyr

Hvem skal nu betale
hvem har råd til mer'
hvem har mange penge
penge har en direktør

Desværre er det ikke
sådan det foregår
når bomberne skal tikke
får folket trange kår
og skønt man gerne hjælper
hvis andre står for skud
betoningen de dæmper
når æren deles ud

Hvem skal nu betale
hvem har råd til mer'
hvem har mange penge
penge har ministre fler'

*Gaddafi var en af vor egne
Gaddafi var en af vor egne
Gaddafi var en af vor egne
en am'rikanermand
en am'rikanermand
en am'rikanermand
Gaddafi var en af vor egne
en am'rikanermand*

Klaus Jensen

Klapjagt på de fattige

20 dollars eller en stor hundredekrone-seddel i kontanter pr. måned. Det er hvad en fattig må hæve om måneden, hvis Minnesota republikanernes forslag bliver vedtaget. Og det er endda bedre end det oprindelige forslag, hvor der stod NUL kontanter.

Intet under at kommentarerne er beske: *"Netop som jeg mente, at de ikke kan synke længere ned, gør de mig til løgner." "Det er nosserne-hænger-uden-for-lynlåsen åbenlys korporativisme gennemført af charlataner, der påstår de støtter det "frie" marked." "De er ikke bare skøre, de er onde – og ukristelige, hvis de har den frækhed at påstå noget andet. Hvis vi kunne tvinge dem til at leve på den måde, ville de ikke holde en uge." "Efterhånden som klassedelingen øges med republikanernes assistance, beviser de, at deres kampagne mod regeringens forbrug simpelthen handlede om at få magten, og nu er de blevet magt-gale."*

Forslaget går ud på, at det for familier der modtager MFIP, et velfærdsprogram i Minnesota, eller er på støtteordninger for handicappede singler, skal være ulovligt at hæve kontanter eller overføre til en bankkonto fra den hjælp de modtager. Hvilket i praksis betyder, at det bliver ulovligt at have kontanter i lommen. De må kun bruge stats-udstedte hævekort til bistanden i bestemte butikker, i særlige terminaler, der er beregnet til at godkende kortet.

Derudover indeholder lovforslaget også forfatningsstridig bopælspligt andre begrænsninger, idet det

bl.a. ikke tillader at kreditkortet bruges i andre stater.

Generelt i USA uddeltes fødevarer-kuponer, EBT, til 44 millioner mennesker sidste år eller 20 millioner familier modtog i gennemsnit 730 kr/person/måned.

Mange fattige gør en stor del af deres indkøb i lokale nærbutikker. Butikker der gerne veksler kuponerne til kontanter, minus 20 cent pr. dollar selvfølgelig! Et fiktivt køb og vupti, her er kontanterne til alt det man har brug for kontanter til.

Man skulle ikke tro at forslagsstillerne var klar over at man skal bruge kontanter til transport for aktivt at søge arbejde, transport til arbejde, baby-sitting, skole udgifter.

Minnesota-loven tvinger flere ud i en situation, hvor de bliver kriminelle for

at overleve og det giver helt særlige problemer for handicappede, der ikke selv kan komme til automaterne og er afhængige af privat hjælp, der koster kontanter.

Klapjagten på de fattige går hånd i hånd med krigen mod fagforeningerne. Begge dele er et led i kapitalens forsøg på at nedbringe udgifterne til arbejdskraft. Heldigvis ser vi nu, at befolkningen i USA rejser sig til kamp. I Wisconsin fortsætter folkets oprør dagligt mod ulovliggørelsen af fagforeninger og budgetnedskæringer foranlediget af banker, virksomheder og Pentagon og oprøret støttes i store dele af den amerikanske befolkning.

GBe

1 MAJ 2011 Bag frimurerlogen
Den Røde Plads
 Taler og underholdning
 fra 13.00 til 18.00

Fællesskab & solidaritet
 på tværs af grænser!

Live musik på scenen - Oplev bl.a.
ZAKI, Ali sufi

SPECIAL PERFORMANCE!

wcn-design.dk

OKTOBER BOGBUTIK
 København
 Egilsgade 24, Kld.
 2300 København S
 35 43 49 50
 Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
 Skibhusvej 100
 5000 Odense C
 66 14 89 83
 Åbningstid:
 Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus
 Ny Munkegade 88 kld.
 8000 Århus C
 Åbningstid:
 fre 14 - 17.00

Forarmet uran: En underlig måde at beskytte civile i Libyen

"Missiler med uran-hoveder passer på enhver måde til beskrivelsen af en beskidt bombe ... Jeg ville sige, det er det perfekte våben til at dræbe masser af mennesker."

Marion Falk, kemifysiker, Lawrence Livermore Lab, California, USA

I de første 24 timer af angrebet på Libyen kastede amerikanske B-2-fly femogfyrre 2000 pund bomber. Vi ved ikke om disse massive bomber, lige som krydsermissilerne, der blev affyret fra britiske og franske fly og skibe, havde spræghoveder med forarmet uran (DU). Men hvis amerikansk og britisk militærs tidligere anvendelse af sådanne tages i betragtning, kan de meget vel være en del af det bombardement, Libyen nu gennemlever.

DU er affaldsproduktet fra processen, der beriger uranmalmen. Det anvendes i atomvåben og atomreaktorer, Fordi det er en meget tung substans, 1,7 gange tættere end bly, er det meget skattet af militæret for dets evne til at banke igennem pansrede køretøjer og bygninger. Når et våben forsynet med en DU-spids rammer et solidt objekt som siden på en tank, går det lige igennem og eksploderer i en brændende sky af dampe. Disse dampe slår sig ned som støv, som ikke bare er giftig, men også radioaktiv.

Et DU-missil brænder ved 10.000 grader celsius. Når det rammer et mål, fragmenteres 30 pct. som granatsplinter. De øvrige 70 pct. fordamper som tre meget giftige oxidanter, indbefattet uranoxyd. Dette sorte støv holder sig i luften og kan afhængigt af vejr og vind bevæge sig over store afstande. Hvis du tror, Irak og Libyen ligger langt væk, så husk, at stråling fra Tjernobyl ramte Wales.

Partikler mindre end 5 mikron i diameter inhaleres nemt og kan blive i lunger og andre organer i årevis. DU i systemet kan forårsage ødelæggelse af nyrer, lunge- og knoglekræft, hudforstyrrelser, neurokognitive forstyrrelser, kromosomødelæggelser, immunsvigtssyndromer og sjældne nyre- og tarm-sygdomme. Gravide kvinder udsat for DU kan føde babyer med genetiske defekter. Men forvent ikke, at problemet forsvinder, når støvet er væk. Som udleder af alfapartikler har DU en halveringstid på 4,5 milliarder år.

I 'Shock & Awe'-angrebet på Irak blev der kastet mere end 1.500 bomber og missiler alene over Bagdad. Seymour Hersh hævder, at alene flydivisionen i US Third Marine nedkastede fem hundred tusinde tons ammunition. Alt sammen med DU-hoveder. Al Jazeera rapporterede, at invaderende amerikanske tropper affyrede to hundrede tons radio-

aktivt materiale ind i bygninger, hjem, gader og haver i Bagdad. En reporter fra Christian Science Monitor tog en geigertæller til bydele, der var blevet udsat for kraftig beskydning fra de amerikanske tropper. Han fandt strålingsniveauer, der var 1.000 til 1.900 gange højere end normalt i boligkvarterer. Med en befolkning på 26 millioner kastede USA en 1-tons-bombe for hver 52. irakiske borger, eller 40 pund sprængstof pr. person.

William Hague (*britisk udenrigsminister, KP*) har argumenteret for, at vi er i Libyen 'for at beskytte civile og civile beboelsesområder'. Man behøver ikke at lede længe for at finde ud af, hvem og hvad der 'beskyttes'.

I disse første 24 timer brugte 'de allierede' en lille milliard kroner på ammunition med DU-spids. EU's våbenkontrollrapport har oplyst, at medlemsstaterne i 2009 gav tilladelse til salg af våben og våbensystemer til Libyen til en værdi af knap tre milliarder kroner. UK gav tilladelse til våbensalg til Libyen til en værdi af 175 millioner kroner og blev også betalt af oberst Gaddafi for at sende de britiske specialstyrker SAS til at træne hans 32. brigade.

David Wilson

Stop the War Coalition, UK